

ENTERNASYONAL KOMÜNİST PARTİSİ

Yayın Organı

Sayı: 19, Ocak 2026

Partimizin ayırt edici özellikleri: Marx'tan Lenin'e, Üçüncü Enternasyonal'in ve İtalya Komünist Partisi'nin kuruluşuna, oradan İtalya Komünist Solu'nun Moskova'daki yozlaşmaya karşı mücadelesine, halk cephelerinin ve direniş örgütleri koalisyonlarının reddine ilerleyen hat; Kişisel siyaset ve seçim manevraları alanının dışında, işçi sınıfıyla temas halinde devrimci doktrini ve parti organını restore etmek için verilen çetin çaba.

İçindekiler

- İran Proletaryasının Ayaklanması s. 1
Türkiye'de Yaşanan Ekonomik Kriz s. 3
Libya Uçağı Ankara'da Düştü s. 4
Yahudiler ve Filistinliler s. 7
Şık Makas İşçileriyle Dayanışma Konuşması s. 8
Türkiye'de Güncel Sendikal Mücadeleler s. 11
İtalya: Gazze İçin Yapılan Grevlerin Dersleri s. 12
Bulgaristan'da Sınıf Mücadeleleri s. 15
Nijerya: İşçilerin Mücadelesi ve Emperyalist Savaş s. 19
Meksika: 15 Kasım Protestoları s. 21
Partinin Kuzey Amerika'daki Sendikal Faaliyetleri s. 29
Kapitalizmde İnsan İlişkilerinin Krizi s. 31
153. Uluslararası Parti Toplantısı s. 39

İran Proletaryasının Ayaklanmasında Uluslararası Komünist Devrim Partisinin Liderliği Eksik

Bir aydan fazla bir süredir İran, 2019-2020, 2022 (sivil haklar meselesine odaklanan) ve en son 2024- 2025 yıllarında yaşanan protestolara ek olarak, birkaç yıldır aralıklı olarak gelişen yeni bir protesto dalgasına sahne oluyor. İran ekonomisi uzun süredir krizde ve son 10 yılda ortalama GSYİH büyümesi sadece %1 oldu. Bu durum, Haziran ayında ABD-İsrail ile 12 gün süren savaş ve Eylül sonunda İran'ın nükleer anlaşmalarını

ihlal ettiği iddiasıyla BM ve AB'nin bankacılık varlıklarını dondurma ve petrol satışına kısıtlamalar getirme gibi yaptırımları yeniden uygulamaya koymasıyla daha da kötüleşti. Bugün İran, dünya petrol rezervlerinde üçüncü (küresel rezervlerin %13,3'ü) ve gaz rezervlerinde ikinci (16,2%) ülke konumundadır. Ülkenin ekonomisi, önceki uluslararası yaptırımlardan ağır bir şekilde etkilenmiş olsa da, petrol ve gaz ihracatının %90'ının yapıldığı Çin'in yardımıyla, Hürmüz Boğazı üzerinden bu yaptırımları atlatmayı başarmıştı. Yaptırımların yeniden başlaması, dış cephedeki yenilgiler, Lübnan'da Hizbullah'ın küçülmesi, Suriye'de Esad'ın düşüşü ve İran ile birlikte Hamas'ı destekleyen bölgesel emperyalist güçler olan Katar ve Türkiye'nin imzaladığı Gazze ateşkes anlaşması, Ayetullah kılığına girmiş burjuva rejimine ağır bir darbe indirdi. Yabancı yatırımları caydırarak ve 2024'ü 1 dolar karşılığı 821 ile tarihi en düşük seviyede kapatan Rial'ın devalüasyonunu dayatarak, Haziran ayında 915'e, geçen ay 1,4 milyona çıkan ve sadece Aralık ayında %20'lik yıkıcı bir düşüş yaşayan Rial'ın değerini daha da düşürdü. İran devletinin iflasını önlemek için satın aldığı Ayandeh Bankası'nın çöküşü bu süreci daha da ağırlaştırdı. Para biriminin olağanüstü zayıflaması enflasyonun artmasına neden oldu. İran, gıda, hammadde ve diğer malların önemli bir kısmını ithalata bağımlı olduğu için, para biriminin çöküşü yurt dışından yapılan alımlar üzerinde belirleyici bir etki yarattı ve toptan ve perakende

fiyatlarda artışlara neden oldu. Ülkenin istatistik kurumuna göre, Aralık ayında enflasyon bir önceki yıla göre %42 artarken, gıda ürünlerinde %70, ilaç ve sağlık ürünlerinde ise %50 artış kaydedildi. Enflasyonun giderek erozyona uğradığı ortalama maaş aylık 200 dolar civarında seyrederken, kapitalist rejimden bağımsız sendikaların yasadışı olduğu bir ortamda, resmi toplu pazarlık yapılmamakta ve sendikalar bir aileyi geçindirmek için en az 550 dolar gerektiğini tahmin etmektedir. Aralık ayında işsizlik oranı %7,2'ye ulaştı; 25-40 yaş arası erkeklerin %50'si işsiz.

Artık kontrol edilemez hale gelen hoşnutsuzluk, çarşılarıdaki esnafın kepenk kapatması ve 31 bölgede ve 200'den fazla şehirde üniversite öğrencilerinin gösterileriyle patlak verdi. Abadan, Ahvaz ve Malekshahi gibi bazı şehirler birkaç saatliğine göstericilerin eline geçti ve polis güçleri kaçmak zorunda kaldı.

Ayrıca aylardır işçi grevlerinde artış yaşanıyor ve bu grevler Aralık ayında, özellikle petrol ve madencilik sektöründe yoğunlaştı. Aralık başında, Pers Körfezi kıyısındaki Asaluyeh'deki South Pars gaz kompleksinde çalışan binlerce işçi, çeşitli rafinerilerde grevler ve eylemler gerçekleştirdi. Aynı dönemde, North Drilling Company çalışanları çeşitli kara ve deniz platformlarında faaliyetlerini durdurdu. Bu eylemler, Tabriz'in güneybatısındaki Zareh Shuran altın madeni, Hamadan (Tahran'ın 300 km güneydoğusunda) çelik fabrikaları ve Fars eyaletindeki endüstrilerde daha önce yapılan grevlerin ardından gerçekleşti. Emekliler ve kamu çalışanları da sanayi işçileriyle birlikte protesto ederek emekli maaşlarının ödenmesini ve sağlık hizmetlerine erişim talep ettiler.

Aslında, dış cephede zayıflayan rejim, iç cephedeki mücadeleleri bastırmakta giderek daha fazla zorluk çekiyor. Bu ortamda ABD, "protestocuların lehine" müdahale etmekle tehdit ediyor, ancak 1979'da, Batı yanlısı Şah Reza Pahlavi'ye karşı olduğu gibi, İran'daki

burjuva diktatörlüğünün teokratik yapısında bir değişiklik arzuluyor gibi görünüyor. Tıpkı Venezuela'daki sözde Bolivarcı rejimde olduğu gibi, çünkü her ikisi de proletarya karşısında polis rolünü oynamak için en uygun rejim olarak görülüyor.

Dünya çapında, "milliyetçi sol" başından beri ayaklanmayı bir komplo, CIA ve Mossad'ın gizli bir manevrası olarak nitelendirmiştir. Sanki binlerce genç, kadın ve proleter, yabancı güçlerin gizli servisleri tarafından ikna edilerek burjuva kurşunlarıyla öldürülmeyi kabul edebilirmiş gibi. Gerçekte, bugün de dün olduğu gibi, on binlerce gösterici daha iyi yaşam koşulları için ve onları aç bırakıp, baskı uygulayan ve tüm sivil ve sendikal haklarını ortadan kaldıran nefret edilen rejime karşı mücadele etmek için sokaklara döküldü.

İslam mollalarının arkasına saklanan ve kendi işçi sınıfını sadece katliam için kullanan burjuvazinin çıkarlarını "halk direnişi" ve "anti-emperyalist" olarak nitelemek, burjuva devletlerin ihtiyaçları, çatışmaları ve savaşları içinde tamamen yer alan partilerin, komünizmle hiçbir ilgisi olmayan, işçi sınıfının da temsilcisi olmayan, işçi sınıfının acil ve tarihsel çıkarlarını "ulusal egemenlik" yalanıyla hapseden ve boyun eğdiren Stalinist ve eski Stalinist partilerin ve akımların doğasını ve konumunu ortaya koymaktadır.

Bölgesel kapitalist güçlerin hepsi, şu ya da bu emperyalist dünya gücüyle bağlantılıdır, birbirleriyle rekabet halindedirler ve hepsi aç, sömürülen, katledilen işçi sınıflarına düşmandır.

İran'da da, devrimci komünist partinin yokluğunda işçi sınıfı, ülkenin tarihinde daha önce de olduğu gibi, bir kez daha tüccarların ve küçük burjuvazinin çıkarlarının peşinde koşmak zorunda kalacak ve hükümetin değişeceği yanılsamasına kapılacaktır. Ancak işçilerin kendi hükümetlerine karşı daha iyi yaşam koşulları için verdikleri mücadele, nesnel olarak her zaman devrimci

bir mücadeledir. İran proletarası, bugün ve yarın, her türlü bölünme ve kategoriler ve sektörler arasındaki ayrışmaların ötesinde, sosyal, ulusal ve uluslararası bir sınıf olarak program ve hareket özgürlüğüne ulaşabilmek için mücadele etmelidir.

Türkiye'de Yaşanan Ekonomik Kriz

Geçtiğimiz yılda Türkiye hem derinleşen ekonomik kriziyle, artan hayat pahalılığıyla, geçim sıkıntısıyla mücadele etmekle beraber iklim krizinin sonuçlarına da katlanmak zorunda kaldı. Ücretlerin gerçek değerinin erimesi, emekçilerin ve emeklilerin yaşam koşullarını her geçen gün daha da ağırlaştırırken; tarımda yaşanan üretim kayıpları gıda güvencesini tehdit etmekte, uluslararası ekonomik ilişkilerde atılan adımlar ise, hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sermaye sınıfının çıkarlarını koruma refleksini açıkça ortaya koymaktadır.

Enflasyon, Asgari Ücret, Hayat Pahalılığı ve Türkiye'de Yaşam Gerçeği

Türkiye'de 2026 yılı için net asgari ücret 28 bin 75 lira olacağı kararlaştırılmıştır. Fakat elimizde bulunan sayı, hayat pahalılığıyla karşılaştırılmadığı sürece pek bir anlam ifade etmez. Türk-İş Konfederasyonu'nun hazırladığı araştırmalar sonucunda Aralık ayında Türkiye'de açlık sınırı 30 bin 143 liraya ulaştı. Tüm temel harcamalar için 4 kişilik bir aileye girmesi gereken toplam gelir 98 bin 188 lira, tek kişilik bir hane için aylık yaşama maliyeti ise 39 bin 123 lira. Görüleceği üzere 2026 yılı için belirlenen asgari ücret daha şimdiden asgari yaşam maliyetleri toplamının altında. Resmi kaynaklara göre 2025 yılı enflasyon verisi %30,89 olarak belirlendi; 12 aylık ortalamalara göre ise artış %34,88 olarak gerçekleşti. Kasım ayında resmi işsizlik oranı %8,6'yı ulaştı.

Asgari ücret her ne kadar açlık sınırının altında kalsa bile özellikle Mısır'la karşılaştırıldığında hala yüksek bir seviyede. Mısır'da asgari ücret 7000 Mısır Lirası, yani Türk Lirasına çevrildiğinde (9 Ocak döviz kuruna göre) 6370 Türk Lirası. Bu nedenle ki sırf bu yıl içerisinde, Şık Makas dahil 160 tekstil fabrikası Mısır'a taşınma kararı aldı. Türkiye'deki işçilerin boğazına yapışan ve canavarca kanlarını içen sermaye; zar zor geçinen, barınan, yiyen, yaşayan işçilerden kendi doymak bilmez midesine akan kanın tazyikinde en ufak bir azalmayı hissettiği gibi kendine yeni bir kurban arar.

Reel ücretlerin düşük tutulmasının arkasında sömürü derecesinin ve kâr oranının yüksek tutulması istenci yattığı çok açıktır. Sömürülebilen insanlara bu kadarlık bir ücret tanınıyorsa, hayatları boyunca sömürülüp artık sermayeye hiçbir katkısı olmayan emekli kesminin halini düşünün. Emekli maaşının alt limiti 20 bin lira olarak belirlendi ve fark edileceği üzere bu para, insani yaşam koşullarını karşılamak için çok ama çok yetersiz.

Örneğin, Ankara'da bazı emekliler kalıcı bir barınma sorunu yaşıyor. Kira bedellerini karşılayamayan emekliler, Ulus çevresindeki düşük ücretli otellere yönelmek zorunda kalıyor. Bu otellerde çoğu zaman banyo ve tuvalet odaların içinde yer almıyor; ortak kullanım alanları kullanılıyor ve temel ihtiyaçlar dahi ek ücret gerektiriyor. Bazı emekliler aynı odada birden fazla kişiyle kalırken, geçimlerini sürdürebilmek için gündelik işlere yöneliyor. Hayatları boyunca sömürülmüş işçileri kapitalizm altında bekleyen kader bu. İşte burjuvanın insafı, işte burjuvanın insanlığı.

Uluslararası Ekonomide Türkiye

Resmi Gazete'de yayınlanan bilgi üzerine yurt dışından yapılan 30 Euro altı bireysel alışverişlerde uygulanan gümrük muafiyeti kaldırıldı. 6 Şubat tarihinden itibaren yurt dışından bütün bireysel tüketim için

verilen siparişler gümrük vergisi, detaylı gümrük beyannamesi ve gümrük beyanname hizmet bedeline tabii tutulacak. Bu uygulamanın arkasında yatan en büyük sebep, yerel burjuvazinin uluslararası sermayeyle rekabet edememesi, kendi pazarındaki payını arttırma istencinden başka bir şey değildir.

Bununla beraber, özellikle savunma sanayisi ön planda olmak üzere, Türkiye güçlü bir pozisyona sahip. Türkiye'nin savunma ve uçak ihracatı 2025 yılında 10 milyar doları bulmakta ki giderek yaklaşan 3. Emperyalist Savaşa karşı tutumunu açık açık dile getirmekte.

Kuraklığın Tarım Sektörüne Vuruşu

Türkiye'nin tarım ürünlerinde 2024 yılına göre %12,3'lük bir azalma söz konusu. Tahıl üretiminde başlayarak teker teker ilerlersek, buğday üretimi %13,7, arpa üretimi %25,9, çavdar üretimi %20,9, yulaf üretimi %26,3 oranında azalmış durumda. Mısır üretiminde ise %4,9 oranında bir artış gözlemlendi. Kuru baklagiller alanına göz atarsak, geçen seneye kıyasla nohut üretiminde %28,2'lik, kuru fasulye üretiminde %11,4'lük, kırmızı mercimek üretiminde %38,3'lük ve yeşil mercimek üretiminde ise %58,1'lik bir düşüş gerçekleşti. Patates üretiminde ise %7,2 oranında bir düşüş gerçekleşti. Yağlı tohumlarda, soya üretiminde %17,4, ayçiçeği üretiminde ise %11,8 oranında azalış söz konusu. Şeker pancarı üretimi de %2,0 oranında azalma gösterdi.

Sebze üretiminde de, geçen yıla kıyasla %0,9'luk bir azalmayla, bu genel düşüş eğilimi kendini göstermekte. Karpuz, kuru soğan, sivri biber gibi ürünlerde sırasıyla %6,7'lik, %9,8'lik ve %1,8'lik bir artış söz konusu olsa da domateste %7,6'luk, salçalık karpuz biberde %4,7'lik, salatalık da ise %2,0'lik bir üretim azalışı mevcut.

Meyve üretiminde ise %30,9'luk bir azalma gerçekleşti. 2024'e kıyasla elma üretiminde %48,3, çilek üretiminde

%1,9, şeftali üretiminde %46,1, nektarin üretiminde %44,1, kiraz üretiminde %70,6, üzüm üretiminde %27,5, nar üretiminde %10,2 oranlarında bir azalış söz konusu. Mandalinada üretimde yaşanan %5,8'lik artış haricinde turunçgil meyvelerde ise portakalda %17,5, limonda %34,4 oranlarında bir azalış söz konusuydu. Sert kabuklu meyvelerde ise hiçbir istisna bulunmadan azalış söz konusu; bu azalış fındıkta %38,5, cevizde %38,2, Antep fıstığında %61,5' oranlarında. Bunların haricinde muz üretiminde %1,2, zeytin üretiminde %34,7 azalma gerçekleşti.

Bu azalmanın arkasında yatan en büyük sebeplerden biri de geçtiğimiz aylardan beri süren kuraklık sıkıntısı. Fakat yaşanan kuraklığın tarım üretimine yansımalarının arkasında hala sınıfsal nedenler bulunmakta. TÜİK'in 2016'da yayınladığı "Tarımsal İşletme Yapı Araştırması"na göre tarım arazilerinin %59,9'u kendi arazisini işleten işletmelerin, yani küçük burjuvazinin, elinde. Bu işletmelerin çoğu ellerinde ne yeterince sermaye ne de iş gücü bulunduramadığından dolayı salma sulama yöntemiyle tarlalarını sulamakta; ki bu en verimsiz sulama yöntemidir. Aynı şekilde kentlerdeki su kesintilerinin yaşanması da gene kır ile kent arasındaki ayrımın; kent nüfusunda yaşanan artışın kırın ve su kaynaklarının üzerine giderek daha büyük bir yük olmasının sonucudur. Her geçen gün daha da derinleşen iklim krizi ve kötüleşen sonuçlarına tek çare dünya devrimidir; kapitalizm bize tekrar ve tekrar gösterdiği gibi kendi söküğünü dikemez.

Libya Uçağı Ankara'da Düştü: Buz Dağının Görünen Yüzü

Arap Baharı sonrası Kaddafi'nin bıraktığı yeri hızla dolduran NATO destekli Geçiş Hükümeti ve sonrasında kurulan Bibeybe liderliğindeki Ulusal Birlik Hükümeti'nin (UBH) Trablus'u, Kaddafi'yi indirme planları yaparken kaçıp ABD'ye sığınan ve CIA tarafından eğitilen Khalifa Haftar ve adamlarının ise

fırsattan istifade Tobruk ve çevresini tutması sonucunda Libya iç savaş çatışmalarının beşiği haline geldi. Bir Akdeniz ülkesi olmanın getirdiği yüzlerce yıllık hakimiyet mücadelesinin kirli siyasetiyle birlikte zaten karışık olan durum, üzerine günümüz mega güçlerinin hakimiyet kapışmasının da eklenmesiyle içinden çıkılmaz hale geldi.

Ulusal Birlik Hükümeti ve Türkiye arasında uzun süren diplomatik görüşmelerle özellikle 2019 sonrasında derinleşen siyasi, askeri ve ticari yakınlaşma Ulusal Birlik Hükümeti'nin müttefiki olan veya olmayan pek çok gücü huzursuz etti. Hali hazırda yoğun bir ticari denize kıyısı olan ve stratejik bir konuma sahip olan Libya, Akdeniz ticareti açısından önem taşıyordu. Üstelik Türkiye ile aslında öncülü Osmanlı Devletine kadar uzanan ilişki sebebiyle kültürel anlatısı da güçlü olan bu birliktelik, Akdeniz su sınırları açısından Türkiye'ye Akdeniz'i bir uçtan bir uca tutabilme şansı veriyordu. Dolayısıyla yakın zamanda gerçekleşen, basında çok büyük ilgi görmeyen Libya Genelkurmay Başkanı ve başkaca üst düzey generallerin hayatını kaybettiği Ankara'da gerçekleşen uçak kazası görüldüğünden daha fazla anlam taşıyor. Bu durumu anlamamanın en iyi yolu bölgedeki ticaret yollarına bir bakmaktır.

Akdeniz bölgesi adeta bir mega projeler tarlası: Hindistan – Orta Doğu – Avrupa Ekonomik Koridoru, Hindistan, Amerika Birleşik Devletleri, Birleşik Arap Emirlikleri, Suudi Arabistan, Fransa, Almanya, İtalya ve Avrupa Birliği tarafından 2023 G20 zirvesinde imzalandı. Bu anlaşma Çin'in Kuşak ve Yol projesine karşı geliştirilmeye başlandı ama bölgenin istikrarsız yapısı projenin ilerleyişini olumsuz etkiliyor. Çin ise hali hazırda dünya nüfusunun %75'ini kapsayan, Akdeniz'den Atlantik'e uzanan dev bir ticaret ağını geliştirmeyi sürdürüyor. Irak-Avrupa Kalkınma Yolu Türkiye'nin geçiş yolu üzerinde bulunacağı, Irak'ın dünyaya açılacağı ve Süveyş Kanalı'nın önemini zayıflatacak bir proje olarak açığa çıktı. EastMed Boru

Hattı projesi İsrail'den Yunanistan'a Kıbrıs yoluyla uzanması planlanan bir diğer büyük proje. Türkiye'nin itirazları ve ABD'nin projeden çekilmesi üzerine Kıbrıs yerine Mısır üzerinden geçişinin tartışıldığı doğal gaz hattı kanlı siyasetin sebeplerinden sadece biri. İsrail-Mısır Boru Hattı İsrail'e gaz sağlarken, TransMed İtalya'ya Cezayir'den gaz sağlıyor. Greenstream Libya'dan Sicilya'ya gaz sağlıyor ve Fas-Avrupa Gaz Boru Hattı Fas-Cezayir anlaşmazlığı sebebiyle kapalı olsa da İspanya'ya gaz akışı sağlayan bir hattı. Medgaz Fas'ı atlayıp Cezayir'den İspanya'ya doğrudan gaz sağlıyor.

Türkiye üzerinden Alternatif Doğu Akdeniz Boru Hattı ise plan aşamasında: Planlanan rota İsrail, Güney Kıbrıs, Türkiye üzerinden Avrupa'ya bir hat ama Yunanistan'ın vetosu sebebiyle ilerleme sağlanamıyor. Bir de petrol akışına bakmak gerek: Kerkük-Yumurtalık Boru Hattı Irak, Türkiye üzerinden Akdeniz'e uzanıyor. Libya İç Petrol Akışı bir tarafta Tobruk bir tarafta Trablus hükümetlerinin ve Wagner grubun kontrolünde Akdeniz'e çıkıyor. Akdeniz'de LNG/CNG akışı deniz yoluyla Mısır, Cezayir ve Türkiye üzerinden Avrupa ve Asya'ya çıkıyor. LNG çıkışında Süveyş Kanalı kritik öneme sahip. Afrika elektriği Mısır'dan çıkıp Güney Kıbrıs üzerinden Yunanistan'a oradan tüm Avrupa'ya ulaşıyor. EuroAsia Interconnector İsrail'den çıkıp yine Güney Kıbrıs üzerinden Yunanistan'a ulaşıyor. Plan aşamasındaki Türkiye-Libya Elektrik İş Birliği ise Doğu Akdeniz'deki enerji denklemini değiştirmeyi hedefliyor. Kuzey Afrika-Avrupa Yeşil Hidrojen geçişi mevcut gaz hatlarının dönüştürülmesiyle gerçekleştirilecek ve Akdeniz üzerinden Avrupa'ya ulaşacak. Libya ve Sahel bölgesinde hidrojen elde etmek açısından büyük potansiyel görülüyor. Diğer değerli maddelerin Sahel'den çıkışı Libya ve Cezayir üzerinden gerçekleşiyor ve bunların satışında Wagner etkisi belirgin.

Görüldüğü gibi bölgenin kaynaklarını sömürmek için kıyasıya bir rekabet sürüyor. Kaddafi sonrası çöken devletin ardından silahlanan gruplar sonrasında hiçbir zaman doğrulanamadıysa da Fransa'dan gelen silahlarla ve kim bilir başka hangi devletin gizli destekleriyle Sahel bölgesinde İslamcı terörün büyümesine imkan sağlıyor. Libya Sahel ticaretinin Akdeniz'e açılan kapısı niteliğinde. Libya'da 2011 sonrası yaşanan iç savaşı Avrupa Birliği "Operasyon Sofia" ve 2020'den sonra "Operasyon Irini" ile müdahalede bulundu. Kısaca kendini geçici hükümet olarak tanıtan bir silahlı grubu eğitti ve destekledi, Khalifa Haftar'ın başını çektiği diğer gruba ise Rusya ve Mısır destek oldu. Avrupa Birliği operasyonlarının başını büyük çoğunlukla İtalya çekiyordu. İtalya ile rekabette olan Fransa ise silah ambargolarına rağmen Tobruk'taki Haftar yönetimine silah tedarik etmekten geri durmadı. Türkiye ise NATO'nun en büyük ikinci ordusuna sahip ülke olarak Trablus, Bibeybe yönetiminin yanında yer aldı. 2019 yılında gerçekleşen Güvenlik ve Askeri İşbirliği Mutabakatı ve Deniz Yetki Alanlarının Sınırlandırılmasına İlişkin Mutabakat Türkiye'ye denizde enerji kaynaklarının aranması ve paylaşılmasından, iki ordu arasında işbirliğine, Türkiye'ye Akdeniz'de pek çok imtiyaz tanıdı. Türkiye'nin planı bölgenin enerji akışı kontrolünü eline almak, enerji akışından sorumlu hale gelerek dünya savaşına giden düzlemde silah sanayii, asker gücü ve enerji gücüyle imtiyazlı hale gelip Akdeniz'de kendi için daha büyük bir pay elde edebilmek. Ama bu çöplükte pek çok horoz ötüyor ve kimsenin emelleri Türkiye'ninkinden az değil.

İşte ilişkilere bu ticari ve siyasi arka plan hakimken Libya'nın üst düzey askerlerini taşıyan Fransız Falcon 50 uçağının Türkiye'nin başkenti Ankara'da önemli bir toplantının ardından düşmesinin ne kadar şaibeli olduğu açıktır. Bu uçağın düşürülmesi Libya'ya Türkiye ile kurduğu yakınlıktan geri adım atması yönünde verilen bir göz dağıdır. Türkiye'ye ise haddini bilmesi yönünde bir uyarı, başkentinde dahi güvenliği

sağlayamayacağı yönünde bir aşağılamadır. Büyük emperyalist güçlerin uzun yıllardır ördüğü ticari ve askeri ağlarla kör düğüm olmuş Akdeniz'de Türkiye'nin daha büyük bir oyuncu olmak için attığı adımlar Akdeniz'in eski hakimlerini huzursuz ediyor. Orta Doğu'dan Avrupa'ya planlanan projeler ciddi çıkar çatışmalarını beraberinde getiriyor. Mafyatik işleyişe oldukça benzeyen uluslararası işleyiş, bir yandan terör örgütü yaftası vurduğu yapıları el altından beslerken bir yandan da yandaşı silahlı gruplara Suriye, Afganistan ve Libya'da olduğu gibi hukuksal statü vererek meşrulaştırıyor. Legalde ve illegalde yaptıkları faaliyetler ise özü itibariyle aynı: Kendi kirli ticaretlerini en uygun fiyata sürdürmek üzere kurulu siyasi ve askeri operasyonlar dizisi.

İşçi sınıfı için hiçbir tarafta huzur yoktur, yalnız kan ve gözyaşı vardır! Sınırlı dünya kaynaklarına dış geçirmiş silahlı eşkıyaların birbirlerinden lokma çalma itişmeleri altında kırıntılara dahi muhtaç hale gelen işçi sınıfı sadece sınıf mücadelesiyle kendi çıkarına ve dünyanın çıkarına bir hamlede bulunmuş olur. Bütün Akdeniz çevresi toprağıyla, deniziyle, insanıyla tecavüze uğramakta, oluk oluk sömürülmektedir. Akdeniz ülkelerinin işçilerinin bu iğrenç sömürüyü durdurma gücü vardır. Limanları kapatmak, silahları susturmak, tankerleri durdurmak bizim elimizde! Yeni güç savaşlarına akan kan olmaksızın sınıf mücadelesine can olmak için birlikte mücadeleye!

İdeolojiler ve Sınıf Gerçekleri Arasında Yahudiler ve Filistinliler

Dünya çapında birleşen milliyetçi ideolojiler, halkları karşılıklı katliama hazırlamayı amaçlayan şiddetli bir propaganda ile yaygınlaştırılmaktadır.

İsrail'de ortaya çıkan bu milliyetçi yanılsamalar, ırkçılık, Yahudi üstünlüğü ve Tevrat'tan alıntılarla mesihçilikten açıkça yararlanmaktadır.

Filistin halkının kolektif sorumluluğu tezi öne sürülerek, aynı şekilde kolektif bir cezalandırma hakkı gösterilmektedir. İsrail Cumhurbaşkanı Herzog, 13 Ekim 2023 tarihinde Huffpost gazetesinde "Tüm Filistin halkı sorumludur. Sivillerin habersiz ve ilgisiz olduğu söylemi kesinlikle doğru değildir: ayaklanabilirlerdi" dedi. Likud milletvekili Tally Gotliv, Gazze'ye atom bombası atılmasını önerdi: belli ki atom bombasının, Tevrat'taki ölüm meleği gibi davranarak Fısıh Bayramı'nda Yahudileri bağışlayıp sadece düşmanlarını vuracağından emindi. Bir İsraili haham, Filistinli çocukların gelecekteki teröristler olduğunu, bu yüzden öldürülmelerinde vicdan azabı duyulmasına gerek olmadığını açıkladı. Zyklon B'yi akla getiren sözler...

6 Eylül 2023'te Haaretz'de Mossad'ın eski başkanı Tamir Pardo'nun yaptığı açıklama farklı bir anlam taşıyor: "İki halkın iki farklı hukuk sistemine göre yargılandığı bir bölge, apartheid devletidir."

Yahudi ırkının egemen ideolojisi karşısında Filistinlilerin "insanlık dışı" durumu, İsrail Devleti tarafından inşa edilmiş, dayatılmış ve sürdürülmektedir. Örneğin, İsrail Devleti, Filistin proletaryasını emperyalizme boyun eğdirmeye ve mevcut koşullarda olasılığı ne kadar düşük olursa

olsun, ulusal kimliklerini ortaya koymalarını engellemeye yönelik olarak, yaklaşık 40 yıldır Hamas'ı desteklemekten, finanse etmekten ve silahlandırmaktan çekinmemiştir.

Filistin proletaryasını İsrail, Gazze ve Batı Şeria arasında bölünmüş halde tutmak, hatta daha da ötesi, İsraili Yahudi proletaryasından uzak tutmak, İsrail burjuvazisi ve onun vasalı olduğu Kuzey Amerika emperyalizmi için kesinlikle yararlıdır.

Filistinliler arasında da durum farklı değildir. 1980'lerde Hamas, İslami Cihat ve El Fetih, Yahudilerin "maymunların ve domuzların oğulları veya kardeşleri" olduğunu ilan ediyorlardı. Otuz yıl sonra, Filistin Ulusal Yönetimi başkanının din işleri danışmanı onları "insansı" olarak nitelendirdi.

Biz komünistler, dinlerin ve ideolojilerin önemini asla küçümsemedik, ancak biliyoruz ki, tarihsel olayları nihai olarak belirleyen, üretim ilişkileridir, sınıf ilişkileridir. Bahsedilen tüm sapkınlıklar, İsrail burjuvazisinin hedeflerini, yani devletini güçlendirmeyi gerçekleştirmek için kullandığı araçlardır. Bu, aynı zamanda, vasalı olduğu ve Orta Doğu'da çıkarlarını koruduğu emperyalizm için de yararlıdır.

Müslümanlar arasında bile, Sünniler ve Şiiler arasındaki ezeli rekabet hâlâ önemlidir, ancak bu, pratikte çeşitli burjuvazilerin çıkarlarına göre kullanıldığı gerçeğini değiştirmez.

Kapitalistler, gerçek çıkarlarını ve gerçek düşmanlarını gizlemek için ideolojik ve dini anlaşmazlıkları yeniden alevlendirir veya bastırır. Bunun en belirgin örneği Suriye'dir: burada yıllar içinde birkaç kez adını değiştiren El Kaide'nin Suriye kolu iktidara gelmiştir. Amerikan "Şeytan" ve İsraili "Şeytan"a duyulan nefret, bu grubun doğrudan veya Türkiye, Katar ve diğerleri aracılığıyla onlardan silah ve finansman

almasını engellemedi. Burjuva ittifakları, terörist etiketleri gibi gelip geçicidir.

Tüm burjuva rejimler ve devletler kadar kanlı olan Suriye'deki Esad rejimi, Rus emperyalizminin müttefikiydi: bu nedenle ABD, Avrupa ve Orta Doğu'daki hizmetkarlarıyla birlikte, onu devirmek için elinden gelen her şeyi yaptı ve sonunda başardı. Bu amaçla, eski düşmanları El Kaide'yi de kullandılar; El Kaide, henüz demokrasiye geçmemiş olsa da, hoşgörü yoluna geri döndü ve tekrar iyi bir müttefik oldu. Aleviler, Hristiyanlar ve Kürtler, mermilerle dağıtılan bu “hoşgörü”yü çoktan deneyimleme fırsatı buldular. Mevcut rejim tarafından temsil edilen Sünni Suriye burjuvazisinin çıkarları, Usame bin Ladin'in torunlarını ABD emperyalizmiyle iyi ilişkiler kurmaya ve İsrail ile de bu tür ilişkiler aramaya yönlendirdi.

Güney Afrika'daki Bantustanlar gibi, ayrı ve resmi olarak bağımsız gettolarda hayatta kalmaya zorlanan Filistinlilere, kendi bağımsız devletlerini kurma imkânı sunuluyor. Bu gettolar İsrail tarafından ilhak edilmeseler ve bu devlet eski Filistin Ulusal Otoritesi'nin yerine yeni bir kukla hükümetle sonuçlansa bile, Filistinlilerin koşulları değişmeyecektir. Filistin devleti, Büyük İsrail gibi, Filistin ve İsrail burjuvazisinin egemenliğini sürdürmek için istifade ettiği, proleterlerin savaşa ve kapitalist topluma karşı hissettikleri sağlıklı ve içgüdüsel nefreti diğer ulustaki sınıf kardeşlerine yöneltmek için kullandıkları bir seraptır. Ne Filistinliler ne de İsrail'deki Yahudiler için ulusal bir çözüm yoktur. Tek çözüm, Yahudi ve Filistin proletaryasının, kendi burjuvazilerine ve kendi devletlerine veya yarı devletlerine karşı, komünist devrim için birleşik mücadelesidir.

Kendilerini bizden daha az “ütopik” görenlere, burjuvazinin ve oportünistlerin politikalarıyla üretilen tüm çözümlerin nereye vardığını göstererek cevap vermek kolaydır.

Şık Makas İşçileriyle Dayanışma Konuşması

2025 yılının Aralık ayında, Türkiye'deki Şık Makas tekstil fabrikasındaki işçiler, aylarca ödenmeyen ücretler, tazminatsız toplu işten çıkarmalar ve işveren yanlısı sendika temsilini kabul etmeleri için sürekli baskı gördükten sonra, yurtdışındaki işçi örgütlerini bir haftalık uluslararası dayanışma kampanyasına katılmaya çağırdılar.

Mücadeleleri, çalınan ücretlere, burjuva devletin baskısına ve yerleşik sendikaların bağımsız örgütlenmeyi engelleme girişimlerine karşı uzun süreli direnişle gelişti. Devletin arabuluculuğunu ve korporatist sendikacılığı reddeden işçiler, kolektif meclisler, grevler ve eylemler yoluyla tabandan örgütlendiler, mücadeleleri üzerinde doğrudan kontrolü elinde tuttular ve mücadelecı sendikaları BİRTEK-SEN (Birleşik Tekstil İşçileri Sendikası) ile koordinasyon içinde çalıştılar.

Çatışma küresel giyim tedarik zincirlerine gömülü olduğu için, yurtdışındaki işçiler, Türkiye sınırları ötesinde Şık Makas tekstil fabrikasıyla bağlantılı dağıtımcıların önünde koordineli bilgilendirme eylemleri düzenleyerek, proleter enternasyonalizmin bir göstergesi olarak Türk işçilerin mücadelesine dayanışma ile yanıt verdiler. Bu tür taktikler tek başına işverene karşı doğrudan daha büyük bir baskı oluşturmaya da, işçilerin moralini ve mücadele iradesini yükseltebilir.

Şık Makas işçileriyle Uluslararası Dayanışma Haftası (13-21 Aralık 2025) kapsamında, CSAN (Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı) içinde çalışan Enternasyonal Komünist Partisi militanları, BİRTEK-SEN ile birlikte dayanışma eylemlerini koordine ederek, sınıf sendikacılığını savunan örgütlü güçler arasında küçük bir dayanışma anı yaşattı. Bu çabalar, Türkiye'de dört, ABD'de dört ve Kanada'da bir şehirde eylemlerin düzenlenmesine yol açtı, Şık Makas işçilerinin mücadelesi için 21.517,54 Türk lirası toplandı, SUDD Cobas üyesi İtalyan tekstil işçileriyle bağlantılar kuruldu ve ulusal ve korporatist sınırların ötesinde uluslararası işçi

sınıfı eyleminin gerekliliği pratikte gösterildi.

Aşağıdaki konuşma, Sik Makas İşçileri ile dayanışma eylemleri kapsamında Aralık ayında Portland, Oregon'da bir parti militanı tarafından yapılmıştır.

Burada, Türkiye'nin Tokat kentinde, mücadeleci ve bağımsız tekstil işçileri sendikası BİRTEK-SEN bünyesinde örgütlenen Şık Makas işçilerinin mücadelesiyle dayanışmak için bulunuyoruz.

CSAN (Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı), sınıf sendikacılığı ilkeleri etrafında örgütlenen, yenilenmiş, mücadeleci bir işçi hareketi için savaşıyor. İşçi sınıfı olarak karşılaştığımız zorluklarla yüzleşmek ve bunları aşmak istiyorsak, bu mücadeleyi sürdürmek zorundayız. Biz, basit bir fikirden yola çıkan sıradan işçilerden oluşan bir ağız: toplum, emeğimizden kar elde eden patronlar ile bu karlar için hayatları sıkışan işçi sınıfı arasında bölünmüştür. İşçiler ve patronlar arasında gerçek bir "ortak çıkar" yoktur ve gücümüz, patronlarla veya devletle işbirliğinden değil, yaşam standartlarımızı savunmak için bir araya gelerek örgütlenmekten gelir. CSAN, düzen sendikacılığı yerine sınıf mücadelesi sendikacılığı için mücadele eder, yani egemen sınıfın siyasi partilerinden bağımsız sendikalar için. İster Demokratlar olsun ister Cumhuriyetçiler, her iki egemen sınıf partisini de reddediyoruz çünkü bunlar sadece egemen sınıfın çıkarlarını temsil ediyor ve bize dayatıyorlar. İşyerinde kök salmış, greve hazır ve ırkçılık, cinsiyetçilik, milliyetçilik veya başka herhangi bir baskı biçimi ile rekabet etmek veya bölünmek yerine, farklı meslekler, sektörler ve sınırlar ötesinde işçileri birleştirmeye kararlı bir eyleme ihtiyacımız var.

Sendikaların, lobi makineleri veya insan kaynakları departmanının uzantıları değil, işçi sınıfının mücadele organları olması gerektiğine inanıyoruz. Bu, ekonomik talepleri ön plana çıkarmak, daha yüksek ücretler için mücadele etmek, bizi bölen hiyerarşilere karşı

mücadele etmek, en düşük ücretli işçiler için mücadele etmek, "grev yapmama" maddelerini ve grev hatlarını geçmeyi reddetmek demektir. Yani gerçek, güçlü grev gücü ve dayanışmayı yeniden inşa etmek anlamına gelir. CSAN, örgütlenmemiş işçileri örgütlemeye, mevcut sendikalar içindeki mücadeleci güçleri güçlendirmeye ve mücadelenin koordinasyonunu sağlayacak ve patronlara ve insanlığı feda ederek doyumsuz kâr hırsı üzerine kurulu bu çürümüş kapitalist sisteme karşı kitlesel, birleşik işçi eylemi inşa edecek birleşik bir sınıf sendika cephesi oluşturmaya kararlıdır.

Durgun ücretlerden aşırı çalışmaya kadar, patronların ve emeklerimizden kar eden kapitalist egemen sınıfın emriyle, saldırı altındayız. Fiyat artışlarından göçmenlerin bastırılması ve gözaltına alınmasına kadar, işçiler olarak birçok cephede bize saldırıyorlar. Kapitalizmin bu ölmekte olan sistemi ayakta tutmak için ihtiyaç duyduğu kâr arayışında, kapitalist sınıf ABD ve ötesindeki göçmen işçilere saldırıyor. Bu saldırılar, işçi sınıfını genel olarak hizaya sokmanın yanı sıra, büyük ölçüde göçmenlerden oluşan, aşırı sömürülen bir işçi sınıfı kesimini baskılamak ve baskı altında tutmak amacıyla yapılıyor. Göç ve göçmen işçiler hakkında düşünmeye başladığımızda, işçi sınıfının, kapitalist ekonominin ve sınıf mücadelesinde enternasyonalizmin önemini uluslararası niteliğini gerçekten görüyoruz. Göçmen işçiler, yoksulluk, savaş ve çevre tahribatı gibi kapitalizmin en yoğun şekilde hissedildiği yerlerden uzaklaşmak zorunda kalıyorlar. Bu durum, yüz milyonlarca insanın kendi ülkelerinden göç etmesine ve yerinden edilmesine neden oluyor. İşçiler, daha yüksek ücretler, daha iyi ve daha güvenli yaşam ve çalışma koşulları elde etmek için doğdukları yerleri terk etmek zorunda kalıyorlar. Vardıklarında, genellikle yerli işçilerle karşı karşıya getiriliyorlar, birbirimizin düşmanı olduğumuz ve iş ve ücretler için birbirimizle savaşmamız gerektiği söyleniyor. Bunlar patronların ve egemen sınıfın yalanlarıdır.

Daha iyi bir yaşam kazanmak ve bu mücadelede güçlü olmak istiyorsak, tüm milliyetçiliği reddetmeli ve dünyanın dört bir yanındaki ve sınırların ötesindeki işçi arkadaşlarımızla bağlantı kurmalı ve örgütlenmeliyiz. Özellikle de kapitalistler zaten bunu yapıyor. Patronların son derece organize olduğu uluslararası bir tedarik zinciri içinde bizi sömürüyor ve bizden kâr elde ediyorlar.

Enternasyonalizmin bu önemi, konuyu bugün Zara mağazasının önünde bulunmamızın özel nedenine getiriyor. Türkiye'deki tekstil işçileri, Zara ve H&M, Mango, Levi's, GAP, New Look ve Bestseller gibi diğer şirketler için giysi üretiyor.

Bu işçiler, özellikle Türkiye'nin Tokat ilinde bulunan Şık Makas fabrikasında bu şirketler için giysi üretenler, patronları ve Türk devleti ile şiddetli bir mücadele içindedirler.

Cross Jeans olarak da bilinen Şık Makas, Tokat'ta bulunan ve binlerce giyim işçisinin, yaşam masraflarını karşılamayı bırakın, kendilerini ve ailelerini besleyebilmek için devletin belirlediği resmi sınırın bile altında, asgari ücretle çalıştırıldığı bir fabrikadır. Bir yıldan fazla bir süredir ücretler geç ödeniyordu. Ardından, 2025 yılının Ağustos ayından itibaren yüzlerce işçi ücretlerini hiç almamaya başladı. Son bir buçuk yılda 2.200'den fazla işçi istifa etmek zorunda kaldı veya işten çıkarıldı, çoğu tazminat veya yasal haklarından mahrum bırakıldı. 6 Ekim'de işçiler ödenmemiş ücretler nedeniyle iş bıraktıklarında, resmi işveren ve devletle uyumlu sendika patronun tarafını tuttu, işçilere baskı uygulayarak işe dönmelerini sağladı ve ardından grevdeki işçilere yönelik “şiddet” suçlamaları yayarak toplu işten çıkarmaları meşrulaştırmaya yardımcı oldu.

Bu krizin ardından işçiler, bağımsız ve mücadeleciler bir tekstil işçileri sendikası olan BİRTEK-SEN'e başvurdu. Yüzlerce kişi, ücret hırsızlığı, tehditler ve menvcut

sendikanın yönetimle açık işbirliği yapması nedeniyle rejim sendikasıdan ayrılıp BİRTEK-SEN'e katıldı. Bu durum ve işverenin eylemleri, bu işçileri yoksulluğa sürükledi: evlerinden çıkarılma, ailelerin borçlanması, çocukların okuldan alınması ve işçilerin ciddi psikolojik sıkıntıya girmesi... Tüm bunlar olurken H&M, Zara, Mango, Levi's ve Bestseller gibi küresel markalar fabrikanın üretiminden kar etmeye devam ediyor.

Şık Makas işçilerinin ödenmemiş ücretlerinin ödenmesini talep etmek için buradayız. Dünyanın bir ucundan diğer ucuna kadar işçi arkadaşlarımızla dayanışma içindeyiz. İşçi sınıfı olarak birlikte durmak için buradayız.

Şık Makas işçilerine ödeme yapın! Şık Makas işçilerine ödeme yapın! Ücretleri ödeyin! Ücretleri ödeyin! Ücretleri ödeyin!

Bu durum Türkiye'ye özgü değil, çoğunlukla Çin, Hindistan, Bangladeş ve Pakistan gibi ülkelerde çok düşük ücretlerle çalışan milyonlarca tekstil ve konfeksiyon işçisinin gerçekliğini yansıtıyor. Bu fabrikalar, ABD ve İngiltere ve İspanya gibi Avrupa ülkelerinde bulunan uluslararası markaların dikte ettiği sözleşmeler kapsamında faaliyet gösteriyor.

Türkiye'deki fabrikalarda ve başka yerlerde işçilere zulmeden bu şirketler, ABD ve Avrupa'daki perakende işçileri de dahil olmak üzere her yerde işçileri sömürmektedir. Hepimiz aynı düşmanla karşı karşıyayız ve birlikte mücadele etmeliyiz.

İşçi sınıfı, giysileri üreten Türkiye'deki işçilerden, bunları satan ABD ve Avrupa'daki perakende işçilerine kadar, küresel kapitalist tedarik zinciri aracılığıyla uluslararası düzeyde birbirine bağlıdır. Bu, işçi sınıfına, taleplerimizi karşılamak için patronları uluslararası düzeyde zorlama gücü verir. Biz işçiler olmadan kâr elde etmek mümkün değildir. Bu nedenle, örgütlü işçi

gücü ve uluslararası dayanışma, bu markaları ve patronları borçlarını ödemek zorunda bırakabilir.

Yaşasın Sik Makas işçileriyle dayanışma! BİRTEK-SEN ile dayanışma! Dünyanın bütün işçileri, birleşin!

Türkiye’de Güncel Sendikal Mücadeleler

2026 yılına girerken Türkiye’de emekçi kitlelerin mücadelesi de devam ediyor. Patron devleti, zamlar, düşük maaşlar, gasp edilen haklar ve güvencesizlik ile hayatlarımızı kar uğruna hiç ederken direnen işçilerin mücadeleleri ve sesleri ülkenin dört bir yanından duyuluyor.

Eski Mücadelelerde Yeni Gelişmeler

İzmir Kemalpaşa’da otomotiv parçası üreten Temel Conta fabrikasında Petrol-iş etrafında 2023 yılında başlayan sendikalaşma süreci 2024 yılında mahkeme kararı ile onanmıştı. Fakat fabrikanın patronu sendika ile toplu pazarına sürecine oturmayı reddetti ve işçinin sendikalaşma hakkını tanımadı. Patronun bu tavrına karşı başlayan grev birinci senesini tamamladı ve sürmeye devam ediyor.

Gebze Organize Sanayi Bölgesi Tembelova’da Smart Solar Fabrikası işçileri 2025 sonbaharında şirket tarafından önerilen sefalet ücretine karşı greve başlamışlardı. Fabrika sahiplerinin grev kırılcılığına karşı şirketin İstanbul, İzmir ve Kayseri’deki diğer işçilerle koordineli eylemler örgütleyerek mücadelelerini sürdürüyor.

Yeni Mücadeleler

Aralık 2025’te başlayan TüvTürk Araç Muayene İstasyonu işçileri işverenin toplu iş sözleşmesinde katılmaması üzerinde greve başladı. TüvTürk son istasyon ihalesini kaybetti, İstanbul’daki istasyonların işçilerine 400-500 milyona yakın kıdem tazminat borcu var. Ayrıca son TİS sürecinde sendikanın yetkisine itiraz etti. 13 Aralık’ta başlayan grev, TüvTürk’ün grev kırılcılığına direnerek devam ediyor. Grev çağrısı sonrası Ulaştırma Bakanlığı, İstanbul Valiliğine “İşlerin aksamadan devam etmesi için tüm önlemlerin alınması” başlıklı bir genelge göndererek grevi bastırmaya çalışıyor.

Tekirdağ’ın Velimeşe Organize Sanayi Bölgesi’nde bir tıbbi malzeme fabrikası olan Submed’de işçilerin Petrol-İş etrafında örgütlenme çabası karşısında patronun 2 işçiyi işten çıkarması üzerine işçilerin Kasım ayında kurdukları direniş çadırında, atılan işçilerin işe geri alınması için başlatılan mücadele devam ediyor.

2025 yılının biterken Özel Okmeydanı Hastanesi işçilerinin direnişi zaferle sonuçlandı. 2025 sonbaharında hastane işçileri ödenmeyen maaşları için direnişe başlamıştı. Baskı, işten çıkarma ve tehditlere karşı işçiler Aralık ayında 51 günlük bir nöbetin sonunda maaşlarını alabildi.

Ocak 2026’da Birleşik Metal-İş sendikası işçileri, MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi öncesi iş bırakma eylemi yaptılar. 155 bin metal işçisini ilgilendiren sözleşmede işveren tarafından önerdiği %10 zam önerisini kabul etmeyen işçiler, vardiya öncesi 43 fabrikada 1 saatlik iş bıraktılar.

Nakliyat İş’te örgütlü işçiler, McDonald’s şirketinin lojistik hizmetini sağlayan Almanya merkezli HAVI Lojistik ile yapılan Toplu İş Sözleşmesi’nde sonuç alınamaması üzerinde 24 Ocak itibari ile greve başlayacak. Grev Çayırova (Kocaeli), Ankara ve

İzmir'deki işyerlerinde gerçekleşecek, ayrıca işçiler insanca yaşayabilecek ücret ve çalışma koşulları için verilen mücadeleye destek amaçlı Mcdonald's şirketini boykot etmeye çağırırdı.

Ocak ayının ilk günlerinde Genel-İş'te örgütlü Bakırköy Belediyesi işçileri uzun zamandan beri süren görüşmeler ve parçalı eylemler sonucunda uzun zamandan sonra belediyedeki ilk toplu iş sözleşmesini imzaladı. Bakırköy Belediyesi işçileri senelerden beri Yüksek Hakem Kurulu'nun veya aracı şirketlerin baskısı altında sözleşmeler imzalıyordu. Eski Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu dönemi sendikal mücadelenin engellendiği, baskı, işten çıkarmalar ve tehditlerle yoğrulmuştur. İşçiler iki senedir bu baskı altında örgütlenmeye çalışıyordu. 6 Ocak 2025'te yapılan son görüşmede önerilen zammın net %3 olması üzerinde grev kararı alındı. 14 saat süren grevin ardından TİS süreci imzalanabildi, lakin işçilerin en önemli talebi olan 40 saatlik çalışma süresinin 5 güne bölünmesi konusunun görüşülmesi ileri bir tarihe ertelendi.

İtalya: Gazze İçin Yapılan Grevlerin Etkileri ve Dersleri

Ağustos sonundan Ekim başına kadar Gazze'deki soykırım ve savaşa karşı yapılan kitlesel hareket, partimizin 1970'lerin sonlarından beri öngördüğü ve savunduğu süreci hızlandırdı: işbirlikçi ve rejim dostu sendikacılığın gerilemesi ve bunun dışında ve buna karşı sınıf temelli sendikal hareketin yeniden doğuşu.

CGIL (Genel İtalyan İşçiler Konfederasyonu), savaşa karşı mücadeleyi sendikal düzeye taşımayı reddederek rejim yanlısı bir sendika olduğunu teyit etti. Bu, taban sendikacılığı, özellikle de USB'nin (Sendikal Taban Birliği) istediği ve yapabildiği bir şeydi.

CGIL liderliği, USB'nin savaşa karşı sınıflar arası hareketi genel greve dönüştürerek işçi sınıfı mücadelesine yükseltme başarısına orantısız bir tepki gösterdi.

İlk olarak, 22 Eylül Pazartesi günü tabandan gelen sendikacılığın genel grevini sabote etmeye çalıştı ve bir iş günü önce, 19 Eylül Cuma günü için rakip bir grev çağırısı yaptı! Üyelerinin önemli bir kısmının – özellikle 22 Eylül'de taban sendikalarıyla birlikte büyük sayılarla greve giden okul çalışanlarının – hayal kırıklığı ve öfkesiyle karşı karşıya kalan CGIL ulusal liderliği, hemen siper almaya koştu ve USB ve CGIL'in yerel liderlerinin Cenova'da ortaya attığı bir öneri üzerine, 3 Ekim'de tüm taban sendikalarıyla birlikte birleşik bir genel grev çağırısı yapmayı kabul etti. Hatta USB ve CGIL liderlerinin katılımıyla Temsilciler Meclisi'nde bir basın toplantısı düzenlendi.

Genel olarak, 3 Ekim'deki grev, işçi sınıfı arasında ciddi bir siyasi ve sendikal gerileme döneminin yaşandığı bir zamanda, savaşa karşı siyasi bir grev olduğu düşünüldüğünde başarılı oldu. Eğitim, INPS (Ulusal Sosyal Güvenlik Enstitüsü) ve denizcilik veya deniz lojistiği gibi bazı sektörlerde katılım iyiydi, ancak imalat ve daha dar tanımlı mavi yakalı sektörlerde katılım düşüktü. Çoğunlukla işçi sınıfı sendikalarının önderliğinde, örgütlenmemiş işçiler ve hatta işçi olmayanlar da dahil olmak üzere büyük kalabalıklar yürüyüşlere katıldı.

22 Eylül ve 3 Ekim'deki genel grevlerin bazı çarpıcı gerçeklerini tekrarlamak ve belirtmek önemlidir:

- 1) İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana ilk kez, sadece 11 gün içinde iki genel grev gerçekleştirildi ve her ikisi de başarılı oldu; bu, işçileri greve çağırmaya istekli sendikalar varsa, standart 24 saatten daha uzun süren bir genel grev yapmanın hiç de imkansız olmadığını kanıtladı;
- 2) İtalya'nın en büyük rejim sendikası ilk kez taban

sendikalarının inisiyatifini takip etmek zorunda kaldı;

3) Grev yoluyla savaş karşıtı hareketi nasıl etkileyeceğini bilen ve bunu desteklemek, güçlendirmek ve yönlendirmek isteyen, rejim yanlısı sendikacılık değil, taban sendikacılığıydı; tabii ki CISL (İtalan İşçi Sendikaları Konfederasyonu) ve UIL (İtalyan İşçiler Birliği) değil, CGIL bile değildi;

4) 3 Ekim'de, grev karşıtı yasalara (146/1990 ve 83/2000, CGIL, CISL ve UIL tarafından desteklenen ve İtalyan Komünist Partisi ve demokratik sosyalistler tarafından oylanan) rağmen ilk kez genel grev yapıldı ve bu, sendikalar isterse bu yasalara mücadelenin gücüyle karşı çıkılabileceğini bir kez daha gösterdi;

5) Son yıllarda Fransa'da yaşananlara benzer şekilde, çeşitli sendikaların aynı grevde bir araya gelmesi, grev katılımı ve dolayısıyla grevin gücünü katbekat artırdı. Grev güçlendikçe, işçi kitlesi daha mücadelecî yöntemlere, taleplere ve sendikacılığa yönelme eğiliminde, yani sınıf temelli sendikacılığı güçlendiriyor ve işbirlikçi ve rejim dostu sendikacılığı zayıflatıyor.

3 Ekim'den Sonra

Sınıf temelli sendikacılık, rejim sendikalarının ve liderlerinin ve fraksiyonlarının oportünizmi tarafından engellenen ve kısıtlanan eylem birliğini zorladı.

3 ve 4 Ekim'deki mobilizasyonun zirveye ulaşmasından sonra, Gazze'deki savaşa karşı hareket zayıfladı.

USB liderliği, savaş karşıtı duygular olarak ifade edilen enerjileri mümkün olduğunca sendikal mücadeleye yönlendirmek için doğru bir adım attı ve sendikalar içinde savaş meselesini ön plana çıkarmaya devam etti. Öncelikle, Ukrayna'daki savaşın başlangıcından beri "Silahlarınızı indirin, ücretlerinizi artırın!" sloganı altında savunulan, yeniden silahlanmaya yönelik yeni bütçe yasasına karşı eylemi teşvik ederek bunu yaptı.

Ancak bu doğru sendikal çizgi ve hedef, USB liderliğinin, CGIL ile aynı şekilde, 3 Ekim'deki birleşik grevden geri adım atarak, onu istisnai bir durum olarak nitelendirip, Ukrayna'daki savaşın başlangıcından beri savunulan bir pozisyon olarak görmemesi nedeniyle engelleniyor.

Hükümet 17 Ekim'de bütçe yasasını sunduktan sonra, 21 Ekim'de CUB (Birleşik Taban Konfederasyonu) – başlangıçta tek başına – 28 Kasım'da genel grev ilan edilmesi için Garanti Komisyonu'na bildirimde bulundu. Ancak iki gün sonra, 23 Ekim'de CUB, CGIL ve tüm taban sendikalarına açık bir mektup yazarak, grev karşıtı yasaların getirdiği kısıtlamalara maruz kalmamak ve grev gününü tüm sendikaların kullanımına sunmak için tarihi "belirlediğini" açıklığa kavuşturdu ve mümkün olan en geniş sendikal birleşmeyi çağırıyordu. Ayrıca, 22 Eylül ve 3 Ekim grevlerinin devamının gerekli olduğunu vurguladı ve Garanti Komisyonu'nun grev karşıtı yasaların sınırları dışında 3 Ekim grevini destekleyen sendikalara yaptırım prosedürleri başlatması nedeniyle, birleşik bir yanıtın her zamankinden daha önemli olduğunu belirtti.

Aynı gün, 23 Ekim'de, USB Ulusal Yürütme Kurulu 28 Kasım'da grev kararı aldı, ancak CGIL ile birleşik eylem için herhangi bir öneride bulunmadı. Bu karar daha sonra 1 Kasım'da Roma'daki Teatro Italia'da düzenlenen USB delegelerinin ulusal meclisinde onaylandı. Burada birçok USB lideri CGIL ile yeni bir ortak grev olasılığına karşı çıktı.

Bu, sadece CUB'nin değil, aynı zamanda Cobas Konfederasyonu'nun da girişimi olmasına rağmen gerçekleşti. Cobas (Taban Komiteleri) Konfederasyonu, 29 Ekim'de çok net bir başlık taşıyan bir bildiri yayınlamıştı: "3 Ekim'de yaptığımızı yapalım! Cobas, CGIL ve taban sendikalarına 28 Kasım'da Maliye Yasası'na karşı ortak grev çağırısı yapıyor".

Aynı gün, 29 Ekim'de, USB'nin iç çağrısı da yayınlandı – “Kazanan bir sendika taktiği için” – CGIL tabanının mücadeleci kesimi üzerinde daha fazla etki kazanmak için CGIL liderliğine birleşik grev önerisinin önemini vurgulayan – birleşik grevi takdir edenler veya 22 Eylül'de taban sendikalarıyla grev yapanlar – CGIL liderliğinin öneriyi reddetmesi beklense de, ona karşı çıkarak bunu sundu. Yoldaşlarımız, aşağıda yeniden yayınladığımız çağrının hazırlanması ve Teatro Italia'daki toplantıda yaygınlaştırılması için yapılan çalışmalara katkı sundular.

Bu sendika taktiğinin doğruluğu, 31 Ekim'de CGIL aktivistlerinin inisiyatifiyle yayınlanan ve “Tüm sendikaların birleşik grevi için çağrı” başlıklı benzer bir çağrı ile teyit edildi. Bu çağrı, söz konusu sendikadan yüzlerce, taban sendikalarından ise düzinelerce imza topladı.

6 Kasım'da, 3 Ekim'de yapılan greve benzer yeni bir grevi desteklemek için, işçilerinin çoğu CGIL üyesi olan Floransa'daki GKN fabrikası kolektifi bir tavır aldı ve “3 Ekim'e benzer yeni bir grevin gerekliliği ve 28 Kasım'da yapılacak genel grev hakkında bildiri” başlıklı bir metin yayınladı.

Ancak aynı gün, Floransa'daki toplantıda, CGIL'in Ulusal Genel Kurulu, Ekim sonundan beri dolaşımda olan 12 Aralık'ta genel grev çağrısı yapma kararını onayladı. Bütçe yasasının onay sürecinin mobilizasyon zamanı geldiğinde sona ereceği ve grevin anlamsız hale geleceği göz önüne alındığında, bunun grevin koordineli bir şekilde ertelenmesi olduğu açık: Önemli olan taban sendikalarıyla grev yapmamaktır!

Ayrıca, geçen yıl durumun tersine döndüğü de belirtilmelidir: 29 Kasım'da CGIL ile grev yapmamak için, 12 Aralık'ta tek başına genel grev çağrısı yapan USB liderliğiydi, ayrıca o gün genel grev çağrısı yapan diğer tüm taban sendikaları da vardı.

Ayrıca, geçen yıl sadece küçük bir grup taban sendikası – Cobas Konfederasyonu, Adl Cobas ve Sial Cobas – açıkça “Fransa'da olduğu gibi” davranmak, yani CGIL ile birlikte grev yapmak istediklerini ifade ederken, CUB, grev karşıtı yasaların getirdiği sınırlamalar nedeniyle, en olası bir tarihte birleşeceğini bildiği bir tarih belirlemekle yetindi, ancak bu sonucu istediğini açıkça belirtmedi. Ancak bu yıl, CUB liderliği bu yaklaşımı açıkça benimsemişti, bu da 22 Eylül ve 3 Ekim grevlerinin bir başka olumlu etkisiydi.

6 Kasım'da yapılan CGIL genel kurulunda, “Le Radici del Sindacato” (Sendikanın Kökleri) adlı azınlık grubunun üç üyesi, şu sonuca varan alternatif bir gündem sundu: “CGIL Genel Kurulu, 28 Kasım 2025 Cuma günü genel grev çağrısı yapılmasının gerekli olduğunu düşünmektedir”. Bu açık bir tutumdur, ancak azınlık grubu içinde bile paylaşılmadı, çünkü delegelerin altısı çoğunluk belgesine oy verdi ve kendilerini “Barış, demokrasi ve sosyal adalet için mücadeleleri birleştirmek” başlıklı bir katkı sunmakla sınırladı. Bu katkı, başlığına rağmen, birleşik grev konusunu ele almamaya özen gösterdi: mücadeleleri birleştirmek, ancak birlikte grev yapmaktan bahsetmemek! “Le Radici del Sindacato” grubu içindeki bu iç bölünme, 19. CGIL kongresinde muhalefet grubu “Riconquistiamo Tutto” (Her Şeyi Geri Alalım) ile daha ılımlı “Democrazia e Lavoro” (Demokrasi ve Çalışma) grubu arasında yaşanan soğuk birleşmeyi yansıtıyor. Bu grup, önceki kongrede çoğunluğun belgesine alternatif bir belge sunmamıştı.

Genel Kurul'da tek temsilcisi bulunan diğer azınlık grubu “Le Giornate di Marzo” (Mart Günleri), “Democrazia e Lavoro”nun eski üyelerinin oportünizminden geri kalmamak için, genel grev konusunda, ister birleşik ister ayrı olsun, çekimser kalacağını belirten bir oylama beyanı sundu, çünkü “mesele... tarih değil... Diğer sendikalar tarafından çağrılan bir başka ritüel greve eklenen ritüel grev, özü değiştirmez” dedi. Sanki “ritüel olmayan” bir grev

gerçekleştirmek için sendikaların bir araya gelmesi ve bunu zamanında yapması yararlı, hatta gerekli değilmiş gibi!

İşçi mücadelesinin birliğine yönelik ikiyüzlü “sözlü” övgüler konusuna devam edecek olursak, bunu pratikte daha iyi inkar etmek için, CGIL sendikasının ‘sol’ kanadının dergisi olan ve çoğunluğu destekleyen Lavoro e Società (Emek ve Toplum), 27 Ekim sayısında “Birlik için çalışalım” başlıklı bir baş makalede şu açıklamayı yaptı: “Çoğu zaman, birbirinden çok farklı sendikacılar arasında bile, benzersiz toplantılar [3 Ekim'deki toplantılar; ed.], CGIL ile taban sendikacılığı arasında sendikal birliğin yeni bir dönemini başlatmamıştır. Kendi saflarımızda bile, bu kadar farklı sendikal geçmişler arasında yakınlaşma hayali kuranlar, İtalyan toplumunun (ve ötesinin) önemli kesimlerinde, hala çözülmemiş olan dramatik bir konu etrafında o günlerde neler olduğunu görmemişlerdir.” CGIL'in taban sendikalarıyla eylem birliğine karşı muhalefet, 3 Kasım'da Filt (Ulaştırma) Liguria Genel Kurulu'nda, Demokrat Parti sekreterinin fraksiyonundan CGIL Filt Liguria bölge sekreteri, CGIL Filt ulusal örgüt sekreteri, CGIL Filt La Spezia sekreteri ve parlamentodaki en “solcu” parti olan Alleanza Verdi Sinistra (AVS) tarafından da dile getirildi. Filt CGIL'in ulusal örgütlenme sekreteri, taban sendikalarıyla yeni ortak eylemlerin yanı sıra 3 Ekim'deki karara da karşı çıktı ve böylece, USB'nin yerel liderliği ile birlikte ortak genel grev öneren Cenova CGIL İşçi Odası liderliğini ve CGIL'in ulusal konfederal liderliğini eleştirdi.

Bu eleştiri, gelecek yıl yapılacak olan yirminci CGIL kongresi için manevraların başladığını gösteriyor. Landini'nin başkanlık ettiği mevcut konfederasyon sekreterliğinin çalışmalarına yönelik eleştiriler sadece Filt liderliği tarafından değil, aynı zamanda Flai (Tarım Endüstrisi), Slc (İletişim), Spi (Emekliler) ve Emilia Romagna konfederasyon sekreterliği tarafından da dile getirildi.

Bulgaristan: Sınıf Mücadelesi ve Son Dönemdeki “Anti-Mafya” Grevleri ve Protestoları

11 Aralık 2025'te, Başbakan Rosen Zhelyazkov liderliğindeki Bulgaristan'ın azınlık hükümeti, emeklilik sigortası primlerinde yüzde 2'lik bir artış ve temettü vergisinde yüzde 5'ten yüzde 10'a çok daha büyük bir artış içeren 2026 bütçe tasarısının yol açtığı kitlesel protestolar nedeniyle çöktü. 1990'lardan bu yana en büyük protesto olan bu gösterilere, 20'den fazla şehirde 150.000'den fazla kişi katıldı ve yıllardır süren ekonomik zorluklara, önemli enflasyon ve enerji maliyetlerindeki artışlara karşı eylem yaptılar. Göstericiler, gelecek yıl için planlanan bütçeye ve burjuva “mafya”ya karşı eylem yaptılar ve herkesin nefret ettiği hükümetin istifasını talep ettiler. Hükümet bu protestoların ardından istifa etse de, bu değişiklik sadece burjuva “mafya” klikinin siyasi operatörlerinin, Bulgaristan'ın Euro bölgesine sorunsuz bir şekilde girmesini ve ABD/AB emperyalist bloğuyla bağlarını derinleştirmesini sağlamak için devlet iktidarının resmi kolları kontrol edecek olan bileşiminin değiştirilmesi ve yeniden düzenlenmesinden ibarettir.

Bulgaristan'da Sınıf Mücadelesinin Kısa Tarihi

Mevcut ekonomik krizin, uzun bir endüstriyel gerileme, sınıf mücadelesi ve devlet kapitalist modelden piyasa ekonomisine geçiş tarihine derin kökleri vardır ve bu geçiş, eski gizli polis ve mayfyatik burjuva elitler tarafından sağlanmıştır. Bu daha yakın tarihli olaylar ve son grevler ve protestolar, Bulgaristan'daki uzun sınıf mücadelesi tarihinin bir parçasıdır ve bu tarih, başlangıçta 20. yüzyılın başlarındaki gerçek Bulgar komünistlerinin tarihi ile sıkı bir şekilde iç içe geçmiştir.

Dar Sosyalistler, 1893 baskı işçileri grevinin ve 1899 Sliven tekstil işçileri grevinin örgütlenmesinde yer aldı ve sonunda 1904 Pernik madenci grevinin öncülüğünü yaptı. Bu grevde işçiler, 12 saatlik vardiyalar ve sert disiplinle bir ay süren bir mücadele verdiler ve askeri müdahaleye rağmen daha yüksek ücretler ve Genel İşçi Sendikası kurma hakkını elde ettiler. Ardından Dar Sosyalistler 43 gün boyunca tahıl ihracatını felç eden 1906 demiryolu grevini yönetti. 1919 ulusal genel grevinde Bulgaristan Komünist Partisi, 40.000'den fazla işçiyi bir ay süren demiryolu, posta ve telgraf sistemlerinin blokajında koordine etti ve bu da sonunda hükümetin sıkıyönetim ilan etmesini ve hareketi bastırmak için orduyu sevk etmesini gerektirdi.

Darlar, 1920'lerde büyük ölçüde tasfiye edildi ve "halk cephesi" ile Stalinist "komünizm", Komintern'de dünya çapında olanları yakından takip ederek parti içinde iktidarı ele geçirdi. Bu, işçilerin kendi hayatta kalmaları için mücadele etmelerini engellemedi, ancak artık ortada bir sınıf partisine benzeyen hiçbir şey yoktu. 1936 Büyük Tütün Grevi, yeraltı lojistik ağları ve artık yozlaşmış komünist partisinin gizli baskı makineleri tarafından desteklenen 30.000 işçiyi harekete geçirdi ve yoğun devlet gözetimi altında daha iyi ücret ve çalışma koşulları talep etmek için ülkenin başlıca ihracat endüstrisini başarıyla felce uğrattı. Stalinistlerin iktidara gelmesinden sonra Mayıs 1953'te, Plovdiv'deki Ivan Karadjov deposunda çalışan binlerce kadın işçi, iş güvenliği ve daha iyi koşullar talep etmek için tesisi ele geçirdi ve devlet ateş açarak en az üç grevciyi öldürene kadar, ilk milis müdahalesini taşlarla geri püskürttü. 1980'lerde, Ruse'deki işçiler, Tuna Nehri'nin karşısındaki bir Romanya kimya fabrikasından kaynaklanan kronik klor zehirlenmesini protesto etmek için fabrikalara gelip makineleri çalıştırmayı reddederek "sessiz grevler" başlattılar. Bu hareket, binlerce kişinin, bebek arabalı anneler de dahil olmak üzere, çevre güvenliği ve hükümetin hesap verebilirliğini talep etmek için gaz maskeleri taktığı,

Stalinist Bulgaristan'daki ilk kitlesel sokak gösterilerine dönüştü.

1989'da Doğu Bloku, kendi aşırı üretim krizinin baskısı altında nihayet çöktüğünde, yeni bir dönem başladı. 1989 darbesinden sonra, gizli polis elitleri, sınıf egemenliğini sürdürmek için kendilerini reformcular olarak yeniden konumlandırıdılar ve bir hükümet kararnamesini kullanarak devlet varlıklarını eski ajanlar ve sporculardan oluşan yeni bir "mafya" sınıfının eline özelleştirdiler. Multigroup gibi gruplar kurarak Neftochim rafinerisi ve Balkan Havayolları gibi endüstri devlerini büyük indirimlerle satarak ve girdi maliyetlerini aşırı şişirerek, hükümetin sermayesini kendi özel sermayelerine aktardılar. Bu mafyatik özelleştirme planının yanı sıra, 1991'de Sosyal Barışı Koruma Anlaşması imzalandı ve bu anlaşma, muhalif Podkrepa ve devlet kontrolündeki KNSB sendikalarını, burjuva düzenini korumak için rejim sendikaları olarak hükümet aygıtına entegre etti.

Buna rağmen, 1990 "Aç Kış" sırasında, rejim sendikaları altında örgütlenen Maritsa Iztok madencileri, hiperenflasyon ve boş raflar karşısında maaşlarını geri almak için izinsiz grevler başlattı. Grevleri, kömüre büyük ölçüde bağımlı olan ve alternatif stokları olmayan ulusal enerji şebekesini başarıyla kapatabileceğinden ve kitlesel sokak protestolarıyla birleştiğinden, Lukanov hükümeti istifa etmek zorunda kaldı. 1997'ye gelindiğinde, ikinci bir krizle enflasyon %2000'e yükseldi ve bu da o dönemde küçülen orta sınıfın tüm birikimlerinin yok olmasına yol açtı. Bu koşullar, Varna Limanı'ndaki ulaştırma işçilerinin kendiliğinden barikatlar kurmasına ve Videnov rejimini devirmek için parlamentoyu basmasına neden oldu. Bu, burjuva mafyasının yolunu açtığı tam özelleştirmeye giden son adımdı. Bu istikrarsızlık, IMF'nin 1999 yılına kadar ulusal mülkiyetin %50'sini özelleştiren ve bankacılık sektörünün %98'ini UniCredit gibi yüksek faizli perakende kredilerle ek artı değer elde eden yabancı kuruluşlara devreden

yapısal uyum programlarını uygulamasına olanak sağladı.

2007'de AB'ye geçiş, %10'luk sabit vergi ve misafir işçilerin hareketleri ve ücretlerine yönelik yasal kısıtlamalar yoluyla Batı sermayesi için ucuz işgücü havuzu yaratarak bu koşulları daha da sağlamlaştırdı. Bulgarlar kitlesel olarak göç ediyorlardı, ancak diğer AB işçileriyle aynı ücreti alamıyorlardı. 2007 yılında, 110.000 eğitimci, aylık 320 dolarlık ücretlere karşı altı haftalık bir grev başlattı ve %100'lük bir ücret artışı ve eğitim için GSYİH harcamalarının artırılmasını talep etti. %46'lık bir artış elde etmelerine rağmen, birçok kişi rejim sendikalarını, fiilen reel ücret düşüşü anlamına gelen bir anlaşmaya varmaları nedeniyle eleştirdi. Bu arada, Bulgaristan'ın kırsal kesiminde "tahıl baronları" yasal boşlukları kullanarak ekilebilir arazilerin %80'ini ele geçirdi ve AB sübvansiyonlarını aldı, bu da kırsal işçi sınıfını ve küçük çiftçileri daha da sıkıştırdı.

2017 yılına gelindiğinde, Piccadilly süpermarketleri ve Max Telecom çalışanları, resmi sendikaları atlayarak ücret hırsızlığına karşı özerk blokajlar organize etmeye başladı ve parlamentoyu İş Kanunu'nu reform etmeye zorladı. 2021'de Değişimi Sürdürüyoruz gibi "reformist" partilerin yükselişine rağmen, Delyan Peevski gibi yeni reformistler (yeni mafya burjuva oligarkları) mahkemeler ve güvenlik kurumları üzerinde kontrolünü sürdürürken, rejim sendikaları işçilerin öfkelerini güvenli, yasal yollara yönlendirmeye devam ettiği için, altta yatan ekonomik sistem değişmedi.

90'ların kapitalist krizinin bir başka etkisi de, ekonomik zorluklar nedeniyle işçilerin daha zengin ülkelere zorla göç etmesiydi. Bu göç, Bulgaristan'daki yedek işgücü ordusunu azalttı ve Batı ülkelerinde düşük ücretli işgücünün daha fazla bulunmasını garanti altına aldı. Bu durum, Batı'ya ucuz işgücü sağlayarak ve Bulgaristan'da sosyal barışı koruyarak ve işçilerin hoşnutsuzluğunu azaltarak küresel ve Bulgar

sermayesine büyük fayda sağladı. 2025'in sonlarına doğru, işçilerin aile kurmaları için elverişsiz maddi koşullar nedeniyle göç ve düşük doğum oranlarından kaynaklanan bu nüfus azalması, Bulgaristan'daki tüm sektörlerde işgücü sıkıntısına yol açarak, işgücünün hem "beyin" hem de "kas" gücünü tüketmiştir.

Tablo 1'de görüldüğü gibi, küçük nüfus ve dolayısıyla yedek işgücü ordusunun ücretler üzerinde yarattığı olumlu baskıya rağmen, ülkenin en alt %75'lik kesiminin reel ücretleri, 90'lı yılların büyük ekonomik krizinden bu yana hala tam olarak toparlanmamıştır. Burjuvazi ve kalan orta sınıfların nispeten daha iyi durumda olması, işçilerin hoşnutsuzluğunu daha da artırmıştır.

Reel ücretler/gelir dağılımı

Yıl Nüfus Alt %75 Orta %15 Üst %10

1989	8,8	1.399	2.249	3.292
1996	8,3	211	370	759
2003	7,8	443	924	1.971
2015	7,2	736	1.917	4.370
2023	6,4	1.133	2.872	8.102
2024	6,4	1.260	3.193	9.008

Not: Mutlak ücret/gelir 2023 "Reel Ücret Tabanı (CSI)" ve "Dünya Eşitsizlik Veritabanı (WID) - Bulgaristan" kaynaklarından alınan reel ücretlerin ortalamaları ve dağılımlarına dayalı olarak tahmin edilip hesaplanmıştır. Ücretlerle olan ilişki, sermaye gelirlerinin de dahil edildiği en üst %10'luk dilimde olduğundan çok, alt ve orta dilimlerde çok daha yakındır. Nüfus verileri Ulusal Nüfus Verileri kaynaklıdır.

2023 itibarıyla Bulgaristan, kişi başına düşen GSYİH bazında hala AB'nin en yoksul ülkesi olarak kabul edilmektedir. Bu durum, Bulgaristan vatandaşlarının yaklaşık %22'sinin yoksulluk sınırının altında, aylık 257 avro veya daha az gelire yaşadığı yoksulluk oranına da

yansımaktadır. 2024 yılında, nüfusun %30,3'ü sosyal dışlanma riski altındaydı. Bu, gelir yoksulluğu, ciddi maddi yoksunluk veya düşük istihdam oranları ile karşı karşıya olanları da içeren AB'deki en yüksek orandır. 2015 ile 2020 yılları arasındaki ekonomik büyüme, 1990'ların zorlu geçiş yıllarına kıyasla yaşam standartlarını iyileştirmiş ve en kötü yoksulluk biçimlerini %4,5'e düşürmüştü olsa da, gelir eşitsizliği artmaya devam etmiş ve yoksulluk riski altında olanların oranı 2020 yılında %22,1'e ulaşmıştır. 2025 yılının ikinci çeyreğinde, Bulgaristan'da ülke genelindeki konut fiyat endeksi %15,51 artmıştır.

2020'den Bu Yana Mevcut Grev ve Protesto Dalgasına Yol Açan Olaylar

1990'ların hiperenflasyonuna kıyasla çok daha küçük olsa da, mevcut enflasyon artışı, 2021'de doğal gaz fiyatlarındaki artışla başlayan enerji bağımlılığı ve küresel arz şoklarından kaynaklandı. Rusya'nın Gazprom şirketi Nisan 2022'de doğrudan gaz ihracatını durdurduktan sonra, Bulgaristan aracılar aracılığıyla şişirilmiş fiyatlarla gaz satın almak zorunda kaldı. Bu durum, AB'nin 2023 petrol ambargosu ile birlikte, hane halkı gaz fiyatlarının %144 ve bölgesel ısıtma fiyatlarının %40 artmasına neden oldu. Aynı zamanda, yerel elitler para biriminin devalüasyonundan kaçınmak için tasarruflarını gayrimenkullere yatırınca kapitalist bir konut balonu ortaya çıktı ve Sofya ve Varna gibi şehirlerde emlak fiyatları 2025 sonuna kadar neredeyse iki katına çıktı. Uluslararası ve yerel burjuvazi giderek daha da zenginleşirken, işçiler 2022 sonuna kadar yıllık enflasyonda %15,3'lük bir zirveyle karşı karşıya kaldı ve 2025 sonuna kadar enflasyon biraz yavaşlasa da, proletarya gıda fiyatlarındaki %24,9'luk artış ve kamu hizmetleri ücretlerindeki büyük artışlar nedeniyle reel satın alma gücünde bir düşüş yaşadı, bu da işçilerin bir kez daha ısınma faturalarını ödeyememelerine yol açtı. Ocak 2025'te ulusal asgari ücret 1.077 BGN'ye yükseltildi, ancak 400.000 kişi hala bu miktarla hayatta kalmak için

mücadele ediyor.

Bulgaristan'daki tüm bu ekonomik kargaşa ve farklı sınıflar arasındaki mücadelenin arka planında, burjuva hükümeti son dört yılda yedi kez feshedildi ve yeniden kuruldu, bu da aynı zamanda yedi pahalı seçimin düzenlenmesi anlamına geliyordu.

16 Ocak 2025'te, GERB, BSP ve ITN'den oluşan bir azınlık koalisyonu, öğrenciler ve işçiler tarafından nefret edilen Delyan Peevski'nin gölge desteğiyle iktidara geldi. Çok popüler olmayan bütçe önerisini gündeme getirdiklerinde, sokaklarda kitlesel protestolar çoktan başlamıştı. Aynı zamanda, Burgaz'daki Lukoil Neftohim rafinerisinde çalışan ve Podkrepa rejim sendikası altında örgütlenen işçiler, devletin kamulaştırma yoluna gitmesiyle birlikte %30'luk ücret artışı ve varlıkların elden çıkarılmasına karşı yasal koruma talep etmek için tam bir kapatma tehdidinde bulundular. Zhelyazkov hükümeti 24 aylık iş garantisi ve ikramiye verdi, ancak ücret artışı ve iç fiyat sınırlamalarını reddetti. Böylece işçiler, rafinerinin sahipleri 2,4 milyar dolarlık kârlarını yurtdışında saklarken, iş garantisi dışında enflasyonla baş başa kaldılar. Aynı zamanda, demiryolu ve enerji işçileri resmi liderliği atlayarak bağımsız taban sendika hücreleri kurdular ve iş kurallarına uymama taktikleri ve güvenlik raporlamalarıyla yük ve kömür teslimatlarını felç ettiler. Bu özerk hücreler, Trakia Otoyolu'nu başarıyla bloke ettiler ve devlet, altyapı özelleştirilmesine karşı direnişlerini durdurmak için banka hesaplarını dondurduktan sonra, merkezi olmayan bağışlarla mücadelelerini sürdürdüler.

Aynı zamanda, daha önce bahsettiğimiz burjuva “tahıl baronları”, kartel Ulusal Tahıl Üreticileri Birliği altında, tahıl baronlarının sahip olduğu sınıfa 76 milyon avroluk AB yardımı sağlamak için endüstriyel makineler kullanarak 85 blokajdan oluşan bir işveren grevi başlattılar. Buğday üretim endüstrisindeki makine operatörlerinin ücret artışları için rejim

sendikalarıyla pazarlık yaptılar ve batı ve Ukrayna sermayesinin çok ucuz Ukrayna buğdayının akını karşısında kendi ölmekte olan endüstrileri için tavizler ve korumalar elde etmek amacıyla, grev ve barikatları sürdürmeleri için örgütsüz işçilere maaş ödediler. Bu zengin toprak sahipleri %10'luk sabit vergi ve sübvansiyonlarını korurken, makine işçileri %39,5'lik kümülatif enflasyon oranına karşı %20'lik bir ücret artışı elde ettiler.

2026'da, Bulgaristan burjuvazisi, kabinelerin değişmesine rağmen, ülkenin ABD/AB emperyalist bloğu ile karşılıklı bağımlılığını derinleştirerek, yerini sağlamlaştırmaya devam ediyor. Silah üreticileri Ukrayna çatışmasından rekor karlar elde ederken, işçi sınıfı, örgütlü olduğu az sayıda durumda bile, bölünmüş, lidersiz ve rejim sendikaları tarafından yanıltılmış durumda.

Ne Yapmalı

Bağımsız sendikacılık ve militan mücadele içgüdüsi devam etse de, bu kendiliğinden grevler ve sokak protestoları, onları bilinçli bir siyasi güç haline getirecek devrimci bir partiye sahip değil. Gerçek, yaşayan devrimci işçi sınıfı, asgari hizmetler olmadan süresiz genel grevleri teşvik etmek için seçim mücadelelerini reddeden ve sözleri ve eylemleriyle sınıfa mesajını ileten partisiyle sıkı sıkıya bağlantılı olan sınıf sendikaları altında örgütlenmiş işçi sınıfıdır. Bulgar işçiler, kendi yerel tarihlerinden ve uluslararası işçi sınıfının tarihinden ilham alabilirler. Önümüzde uzun bir yol olsa da, komünizm için mücadele etmek isteyen tüm Bulgarları bizimle iletişime geçmeye ve örgütlenmeye davet ediyoruz!

Yaşasın sınıf sendikacılığı! Yaşasın süresiz grev! İşçiyi işçiye kırdıran tüm savaflara hayır! Yaşasın komünizm!

Nijerya: İşçilerin Mücadelesi, Emperyalist Savaş ve Rejim Sendikalarının İşlevi

2025 yılının Aralık ayında, Nijerya'da iki gelişme neredeyse eşzamanlı olarak yaşandı. Amerika Birleşik Devletleri, kuzeybatıda İslam Devleti ile bağlantılı güçlere karşı doğrudan askeri hava saldırıları düzenlerken, Nijerya'nın başlıca sendika konfederasyonu, kötüleşen yaşam koşullarına tepki olarak ülke çapında protestolar düzenleyeceğini ve genel grev yapacağını açıkladı. Bu olaylar, birbirine zıt güçlerin ifadesini oluşturmuyor. Bunlar, kapitalizm krizinin içindeki aynı sürecin iki anıdır; emperyalizm mekanizmaları ve ulusal sendikalar, potansiyel olarak güçlü bir işçi sınıfı hareketini kontrol altına almak ve sınırlamak için birlikte komplo kurmaktadır.

25-26 Aralık'ta ABD güçleri, Nijerya hükümeti ile koordineli olarak Sokoto eyaletindeki militan hedeflere füze saldırıları düzenledi. Operasyon kamuoyuna terörle mücadele olarak tanıtıldı ve gerekçesi Hristiyanları savunmak olarak sunuldu. ABD kapitalistleri için dini azınlıkları ve beyazları savunmak gerekçesiyle yabancı müdahaleyi meşrulaştırmak artık tipik bir savaş sebebi haline gelmiştir. Ancak egemen emperyalizm, istikrarsızlığın stratejik çıkarları tehdit ettiği yerlerde, şiddetin toplumsal nedenlerini çözmek için değil, onu düzenlemek için müdahale eder. Bilindiği gibi, Fransa'nın bölgedeki gücünün azalması, Rusya'nın etkisinin genişlemesine yol açmıştır ve benzer güçler, ABD'nin hakim olduğu finans sermayesine sıkı sıkıya bağlı kalan Nijerya'yı da tehdit etmektedir. Nijerya, küresel kapitalizm içindeki birçok eski sömürge ve alt emperyalizm gibi, hem isyancı şiddete hem de yabancı askeri güce maruz kalan bir nüfusa sahiptir ve bu durumdan kurtulmasının bir yolu da yoktur.

Nijerya'nın kuzeyinde silahlı grupların varlığını sürdürmesi, on yıllardır süren kırsal yoksullaşma, işsizlik, toprak mülksüzleştirme ve devletin çöküşünün sonucu olarak şiddetin bir geçim kaynağı ve hayatta kalma aracı haline geldiği koşulların bir sonucudur. Yerli veya yabancı askeri güç, bu koşulları çözmez. Bu güçler, sorunların nedenlerini yeniden üreterek semptomlarını yönetmektedir.

Aynı zamanda, Nijerya'daki işçiler reel ücretlerin düşmesi, enflasyon, güvensizlik ve kamu hizmetlerinin çöküşüyle karşı karşıyadır. Buna yanıt olarak, Nigerian Labor Congress (Nijerya İşçi Kongresi) protestolar çağrısında bulunmuş ve grev tehdidinde bulunarak "Ulusal Protesto ve Yas Günü" ilan etmiştir. İfade edilen şikayetler gerçektir. İşçiler işe giderken öldürülmekte veya kaçırılmaktadır. Mevcut koşullar altında emek güçlerini yeniden üretebilmemektedirler. Öfkeleri haklıdır ve derinleşen ekonomik krizle karşı karşıya kalan işçi kitleleri kitlesel eyleme geçmeye yönelmektedir; ancak, her zamanki gibi lider gibi davranan düzen sendikaları, hareketin sabote edicileri olarak hareket ederek, tıpkı dünyanın her yerinde yaptıkları gibi, Nijerya proleteriyasını kontrol altında tutmakta ve sınırlamaktadır.

NLC ve müttefik sendikalar, işçileri bağımsız bir sınıf gücü olarak örgütlemiyor. Hoşnutsuzluğu kontrol altında tutmak için örgütlüyorlar. Protesto günleri, belirli süreli grevler ve müzakereler karşılığında hızlı askıya almalar mücadele araçları değil, düzenleme yöntemleridir. Bunlar, kapitalist üretimin sürekliliğini veya devletin otoritesini tehdit etmeden baskının serbest bırakılmasını sağlar.

Nijerya'da, başka yerlerde olduğu gibi, sendikalar yasal olarak tanınır, mali olarak aidat kesintilerine bağımlıdır ve devlet tarafından yönetilen pazarlık sistemlerine entegre edilmiştir. İşlevleri, işgücü ve sermaye arasında arabuluculuk yapmaktır, bu ilişkiyi ortadan kaldırmak değildir. Mücadeleyi tırmandırma tehdidinde

bulunduklarında, bu, müzakere masasındaki konumlarını güçlendirmek içindir, gücü işçilerin ellerine vermek için değildir.

2024'teki olaylar bunu açıkça göstermektedir. Yaşam maliyeti krizi nedeniyle yapılan genel grev sırasında, üretim ve altyapı kısa süreliğine aksadı. Daha geniş bir mücadele için nesnel koşullar mevcuttu. Ancak müzakereler başladığında grev hızla askıya alındı ve işçiler, kaybedilen yaşam standartlarını geri getirmeyen tavizlerle işlerine geri gönderildiler. Devlet istikrarını yeniden kazandı; sermaye birikimi yeniden başladı. İşçilerin koşulları ise temelde değişmedi.

Böylece, işçiler maddi zorunlulukların baskısı altında mücadeleye yönelirken, sendikalar bu hareketi burjuva devletin çerçevesine geri yönlendiriyor. Sendikalar güvensizliği kınadıklarında bile, emperyalist müdahaleyi davet eden ve kemer sıkma politikalarını uygulayan aynı devlete başvuruyorlar. Kapitalizmin daha iyi işlemesini istiyorlar, onunla yüzleşmesini değil.

Nijeryalı işçiler için sorun, sadece sendikalardaki kötü politika veya yozlaşmış liderlik değildir. Sorun, insan emeğini bir maliyete, bütün coğrafyaları ise feda edilecek veya katledilecek stratejik bölgelere indirgeyen bir üretim tarzı altında yaşamın imkansızlığıdır. İşçiler rejim sendikaları içinde örgütlü kaldıkları sürece, mücadeleleri sermayenin hayatta kalmasıyla uyumlu taleplerle sınırlı kalacaktır.

İşçiler, burjuva devletinden bağımsız ve her türlü sınıf işbirliğine düşman olan sınıf sendikaları içinde örgütlenmelidir. Bu tür örgütler müzakere araçları değil, mücadele organları olmalıdır. Milliyetçiliği, şu ya da bu emperyalist entrikaya taraf olmayı ve reformların kapitalist üretimin kendisinde kök salmış bir krizi çözebileceği yanılsamasını reddetmelidirler. Bu görev, sadece kendiliğindenlikle başarılabılır değildir. Tarihsel komünist hareketle siyasi netlik ve süreklilik gerektirir.

Enternasyonal Komünist Partisi'nin savunduğu, burjuva iktidarıyla her türlü ittifakın reddedilmesi dersleri vazgeçilmez olmaya devam etmektedir.

Meksika: 15 Kasım Protestoları ve Burjuva Kesimleri Arasındaki Çatışma, Sınıf Mücadelesini Gizlemek İçin Bir Perde Dayatıyor

Geçen yıl 15 Kasım'da Meksika'da gerçekleşen kitlesel gösteriler, çoğu medya kuruluşu ve sosyal ağ tarafından mevcut hükümetin yolsuzluğuna ve şiddetine karşı “Z Kuşağı” ve “vatandaşların” kendiliğinden tepkisi olarak sunuldu, ancak bu gösteriler çok daha derin bir siyasi dinamiği maskeliyor: Meksika burjuvazisinin farklı kesimleri ile onları temsil eden partiler ve hareketler arasında devlet aygıtının kontrolü ve iktidarın dağılımı konusunda yaşanan şiddetli çatışma. Biz komünistler, bu durumları analiz ederken egemen anlatıdan uzak duruyor ve bunun yerine, kapitalist bir toplumdaki siyasi krizleri tam olarak yorumlayabilen tek mercekle olan sınıf mücadelesi perspektifinden çatışmaya odaklanıyoruz.

Eyelmler ilkin, artan ekonomik güvensizlik, devlet yolsuzluğu ve Uruapan Belediye Başkanı Carlos Manzo'nun suikastına tepki olarak ülke çapında protestolar ve yürüyüşler çağrısı yapan Generation Z Mexico adlı bir hareket tarafından örgütlendi. Başlangıçta bunun sadece bir gençlik hareketi olduğu iddia edilse de, PRI, PAN gibi burjuvazinin sağcı muhafazakar kesimleri ve hatta (Nazi eğilimli) Sinarquista hareketinden unsurlar da dahil olmak üzere birçok eski neslin de harekete geçtiği ortaya çıktı. Burjuva basını, bu olayları tetikleyen nedenleri ve sınıflı toplumun farklı katmanlarını çatışmaya sürükleyen kitlesel hareketi, 140 kişinin yaralanmasına (100'ü polis memuru) ve çok sayıda kişinin tutuklanmasına yol açan olayları sadece yüzeysel

olarak ele aldı.

Bu sınıflar arası kitlesel patlama, hem işçiler hem de proleterleşmeye maruz kalan küçük burjuvazi için ekonomik koşulların sürekli kötüleşmesinin bir sonucudur. Tüm bunlara, burjuvazinin kâr ettiği ve hükümeti dönüşümlü olarak kontrol eden tüm grupları finanse eden uyuşturucu kaçakçılığı sorunu da ekleniyor. Bu sorun, ABD emperyalizmine boyun eğen ve burjuva düzeni tarafından gizemli bir sisle örtülmüş bir ülkede kapitalist üretimin bir belirtisinden başka bir şey değildir.

Arkaplan: Hükümetin Kontrolü İçin Burjuvazi İçindeki Çatışma

Morena partisinin iktidarda olduğu Meksika'nın mevcut siyasi bağlamı, milliyetçi, egemenlikçi ve “solcu” bir söylemi (sözde Dördüncü Dönüşüm veya 4T olarak özetlenebilir) benimseyen bir burjuva kesimin iktidara gelmesi ile nitelendirilmektedir. Bu kesim, yolsuzluk ve önceki hükümetlerin (PRI, PAN) neoliberal politikalarının sosyal etkileri nedeniyle seçmenler arasında destek kazanmıştır. Şu anda muhalefette olan partiler (PAN, PRI, PRD, Movimiento Ciudadano) ve bunlarla bağlantılı iş dünyası elitleri tarafından temsil edilen geleneksel burjuva düzeni, devletin doğrudan kontrolünden uzaklaştırılmış olsa da, muazzam bir ekonomik güce sahiptir.

Güvenlik politikasının reddi (“kurşun değil, kucaklaşma”) ve mevcut hükümetin şiddet ve yolsuzlukla mücadele yaklaşımı, yerinden edilen burjuvazinin burjuva-demokratik muhalefetini çerçevelemek için kullandığı retorik yakıttır. “Suça karşı sert” bir yaklaşım çağrısında bulunan bir belediye başkanının suikastı, öfkenin katalizörü olarak kullanıldı ve bir kesimi harekete geçirmek için fırsatçı bir şekilde istismar edildi. Ancak, iktidar ve muhalefet grupları, söylemsel farklılıklarına rağmen, kapitalizmin sadık savunucuları ve ulusal ve çokuluslu şirketlerin

ticari çıkarlarının garantörleridir ve birikimlerini Meksika'daki ücretli emeğin sömürülmesine dayandırmaktadırlar.

Proletaryanın Durumu: Düşük Ücretler ve Yüksek İşsizlik

Basın, elitler arasındaki siyasi çekişmelere odaklanırken, işçi sınıfının ve ezilen kesimlerin gerçek durumu çözümsüz kalmaya devam ediyor. Asgari ücretteki artışlara rağmen, yaşam maliyeti ve enflasyon satın alma gücünü sürekli olarak eritiyor. Ortalama ücretler düşük kalmaya devam ediyor, iş güvensizliği ve kayıt dışılık yapısal gerçekler olarak devam ediyor, burjuva mevzuatında yer alan işçi hakları ve emekli maaşları saldırılara ve gerici reformlara maruz kalıyor.

Proletaryanın temel talepleri, gazete manşetlerini ve sosyal medya paylaşımlarını domine eden protestoların odak noktası değil. Meksika'daki sendikaların ve federasyonların çoğu, tarihsel olarak devletin çıkarlarına bağlı ve parlamentoda temsil edilen çeşitli siyasi partilerin kontrolü altında, işverenlere itaatkar bir tutum sergiliyor ve işçileri hareketsizleştiriyor. Bu sendikaların mevcut hükümete karşı sessiz kalması veya onu desteklemesi, burjuva kesimler arasındaki çatışma ve bağımsız, proleter bir sınıf hareketi inşa etme zorluğu karşısında işçi sınıfının belirgin bir sesi ve kimliği olmadığını göstermektedir. İşçi sınıfı, şu anda hükümeti veya muhalefeti desteklemek gibi sahte bir ikilemle karşı karşıya bırakılan burjuva kutuplaşmasından kurtulmak zorundadır.

Hükümetin çokça övüldüğü nominal ücret artışları politikasına rağmen, işçi sınıfının satın alma gücü merkezi bir mücadele konusu olmaya devam etmektedir. López Obrador Meksika cumhurbaşkanı olarak göreve başladığından beri, kademeli bir programla ücretleri Temel Gıda Sepeti (CBI) maliyetinin üzerine çıkarma vaadini yerine getirmemiştir. Ücret artışları medyada son otuz yılın en

yüksek artışı olarak sunulsa da, gerçekte CBI'nın çok altında kalmaktadır. Örneğin, López Obrador Aralık 2018'de başkanlık görevine başladığında, günlük asgari ücretin 88,36 pezodan 102,68 pezoya, Meksika ve ABD arasındaki sınır bölgesinde ise 176,72 pezoya çıkarılacağını duyurdu. Ancak gerçekte, tüm işverenler ücret artışına karşı çıktı, işçilere zam vermeyi reddetti ve erteledi veya bazı durumlarda Noel ikramiyesi gibi diğer kalemlerden kesinti yaptı. López Obrador tarafından uygulanan tüm ücret politikası, COPARMEX tarafından temsil edilen iş dünyası ile mutabık kalınarak belirlendi. Claudia Sheinbaum da CBI'nın açıkça gerisinde kalan bu nominal artış politikasını sürdürdü. Aslında Obrador yönetimi, ücret ayarlamaları için referans olarak CBI'yı terk etti ve Ulusal Sosyal Kalkınma Politikası Değerlendirme Konseyi (CONEVAL) tarafından izlenen yoksulluk sınırını referans olarak benimsedi. Bu karar da iş dünyası ile birlikte alındı.

Dört kişilik bir kentsel hanenin gelir açısından yoksul sayılmaması için aylık toplam geliri yaklaşık 18.259,84 Meksika pesosu olması gerekir. Tek bir asgari ücret, bir ailenin ihtiyaçlarının yaklaşık yarısını karşılamaktadır. Bu rakamlar, ücret politikasının “önemli ve sürekli artışlara”, “yaşama ücreti”, “ücret artışlarının işsizliği artırdığı ve enflasyonu körüklediği mitini yıkmaya” ve “satın alma gücünün tarihi bir şekilde geri kazanılmasına” dayandığını iddia eden Meksika burjuva hükümetinin ikiyüzlülüğünü açıkça göstermektedir. Ancak mevcut yönetimin ücret politikası, iş dünyası ile uyumlu kalmış ve ücretli emeği sömürme ve malların dolaşımını kolaylaştırmak için pazarı canlandırma ihtiyaçları ile uyumlu kalarak burjuvazinin ihtiyaç duyduğu iç talebi artırmıştır.

Felipe Calderón ve Enrique Peña Nieto yönetimleriyle arasındaki farklar, çokuluslu yatırımların büyümesine karşılık gelmektedir. Meksika, yabancı yatırımlarda rekor rakamlara ulaşmıştır. 2024 yılında tarihi bir rekor kaydedilmiş ve 2025'in üçüncü çeyreğinde bu rakam 40

milyar doları aşarak bir önceki yıla göre %15 artış göstermiştir. Bu, şirketlerin üretim, imalat veya hizmetlerinin bir kısmını ana pazarlarına coğrafi olarak yakın ülkelere taşıma stratejisi olan nearshoring fenomeninin bir sonucudur. Meksika bağlamında bu, öncelikle geleneksel olarak Asya (özellikle Çin) gibi uzak pazarlarda bulunan üretim faaliyetlerini Meksika topraklarına taşıyan ABD'li (ve daha az ölçüde Kanadalı) şirketleri ifade eder. Başkan Sheinbaum, nearshoring'in "gelişime odaklanarak değerlendirilmesi gereken bir fırsat olduğunu ve yeni kurulan şirketlerin kaliteli işler ve makul ücretler sunmasını sağlaması gerektiğini" vurgulamıştır. Ancak gerçek şu ki, geçmişte olduğu gibi, Meksika'da yerleşik şirketler, düşük ücretler başta olmak üzere çeşitli maliyet düşürme önlemlerine güvenmeye devam etmektedir. Öte yandan, ABD sınırına daha yakın olan kuzey belediyelerinde, Sheinbaum yönetimi, her zaman iş dünyasıyla istişare içinde ve Başkan Obrador'un başlattığı politikaları sürdürerek, "sosyal adalet" nedenleriyle değil, sınırın ABD tarafındaki belediyeler ve ilçelerle arasındaki farkı kapatmak ve Meksika'nın kuzeyinde bulunan şirketler için hazır işgücü sağlamak amacıyla daha önemli ücret artışları uyguladı.

Sheinbaum'un burjuva hükümeti "çok boyutlu yoksulluğun tarihi bir azalma ve temel gıda sepetinin kapsamının önemli bir artışı"ndan bahsediyor, ancak istatistikler aksini söylüyor ve hükümetin kendisi, yoksulluk içinde yaşayan insanları desteklemek için sosyal programlar uygulayarak kendi kendisiyle çelişiyor — bu programlar, ücretler çalışan bir ailenin tüm ihtiyaçlarını karşılamaya yeterli olsaydı pratikte gereksiz olurdu. Aslında, hükümetin yoksulluğun azaltılması konusunda övündüğü "başarılar" yalnızca ücret politikalarına atfedilemez, aynı zamanda yaşlılar, 60-64 yaş arası kadınlar (çoğunlukla yerli halklar), engelli çocuklar ve yetişkinler (64 yaşına kadar) ile tek ebeveynli çocuklara (3 yaşına kadar) yönelik emekli maaşları yoluyla hükümetin nakit transferlerini içeren sözde "sosyal yardım programları" ile de güçlü bir

şekilde bağlantılıdır. Çok fazla popülizm ve çok fazla propagandaya rağmen çalışan ailelerin gerçek durumuna çok az etki yapılmaktadır.

Ancak, kayıt dışı ve güvencesiz istihdam, çalışan nüfusun önemli bir bölümünü etkileyen yapısal bir olgudur. Bu, Meksika hükümetinin ücret politikasındaki en büyük engeldir, çünkü medyada büyük bir heyecanla duyurulan ücretler, çalışan nüfusun sadece küçük bir kesimine uygulanmakta, işsizler, yetersiz istihdam edilenler (mevcut işlerinin izin verdiğinden daha fazla saat çalışmaya ihtiyaç duyan ve buna hazır olanlar) ve kayıt dışı çalışanlar bu ücretlerin dışında kalmaktadır. Dolayısıyla, asgari ücretin son derece düşük ve temel ihtiyaçları karşılamaya yetersiz olmasının yanı sıra, bu ücret sadece ücretlilerin yaklaşık %35'ine uygulanmaktadır.

Meksikalı işçilerin geri kalanının nasıl bir yapıya sahip olduğunu görelim. Bu, işsizlik, yetersiz istihdam ve kayıt dışı çalışma istatistikleriyle ilgilidir.

Ulusal İstatistik ve Coğrafya Enstitüsü'nün (INEGI) istatistik rakamları, açık işsizlik oranının düşük olduğu bir işgücü piyasası göstermektedir, ancak işsizliğin gerçek boyutu, yetersiz istihdam ve kayıt dışı çalışmanın arkasında gizlidir.

Genel Dağılım

Gösterge	Erkekler	Kadınlar	Toplam
İşsizlik (Eylül 2025)	%2,9	%3,1	%3,0
Gayriresmi İstihdam (3. Çeyrek 2025)	%55,0	%55,9	%55,4
Yetersiz İstihdam (Ekim 2025)	-	-	%7,5

Kaynaklar: INDEC, CEPAL, diğerleri

Ulusal işsizlik oranı nispeten düşük kalmış ve 2025 yılında %2,5 ile %3,0 arasında dalgalanmıştır. Ancak, oran 2025 yılının ikinci yarısında hafif bir artış eğilimi

göstermiştir. En dikkat çekici olanı, Meksikalı işçilerin yarısından fazlasının (33,1 milyon kişi) sosyal güvenlik veya sosyal yardımlardan yararlanamayan kayıt dışı sektörde çalışmaya devam etmesidir. Bu rakam “çok yüksek” olmaya devam etmekte ve Meksika ekonomisinin yapısal bir özelliğini temsil etmektedir. Kayıt dışı çalışma oranı kadınlar için biraz daha yüksektir. Ayrıca, yaklaşık 3,7 milyon kişi yetersiz istihdam durumundadır.

Gençler, Meksika işgücü piyasasında en savunmasız yaş grubudur. 15 ila 29 yaşındakiler, ulusal ortalamadan önemli ölçüde daha yüksek işsizlik oranları yaşamakta ve bu oran yaklaşık %7,1'e ulaşarak genel oranın neredeyse iki katına çıkmaktadır. Önceki deneyim eksikliği, ilk işini arayanlar için önemli bir engel olmaya devam etmektedir. On gençten sekizi, genellikle işverenlerin aradığı deneyim eksikliği veya yetersiz ücretler nedeniyle iş bulmakta zorluk yaşadığını belirtmektedir. Bu durum, 15-24 yaş aralığında yoğunlaşan yüksek işsizlik oranına yansımaktadır. Bu yaş grubu, Meksika'daki tüm işsizlerin yaklaşık %33'ünü temsil etmekte ve bu demografik işçi grubu içinde bu sorunun yüksek yoğunluğunu göstermektedir. İstihdam edilen on gençten yaklaşık yedisi (%67) kayıt dışı sektörde çalışmaktadır ve bu oran ulusal ortalamanın 12 puan üzerindedir. Bu durum, sosyal güvenlik, sosyal yardımlar ve iş güvencesine erişimin eksikliğini ima etmektedir. 2024 verileri, üniversite mezunları arasında bile sadece %30,7'sinin niteliklerine uygun iş bulduğunu göstermekte ve eğitim sistemi ile işgücü piyasasının talepleri arasında bir kopukluk olduğunu vurgulamaktadır. Buna ek olarak, ne eğitim görüyor ne de çalışıyor olan ve yaklaşık 4,8 milyon kişiden oluşan “NEET” (Eğitim veya İstihdamda Olmayanlar) adlı bir grup genç işçi bulunmaktadır. Genç kadınlar, evde bakım sorumlulukları gibi cinsiyet faktörleri nedeniyle bu NEET kategorisinde çok daha büyük bir paya sahiptir.

İşgücü piyasasına sürekli giren genç çalışan nüfusun büyümesi önemlidir ve bunların büyük çoğunluğu, onları sömüren ve açlık ve karşılanmamış ihtiyaçlarla ödüllendiren bir işgücü piyasasında, işsizlik, yetersiz istihdam ve kayıt dışı çalışmanın trajedisi ve hayal kırıklığına doğru yol almaktadır. 15 ila 29 yaşları arasındaki gençlerden oluşan bu ücretli çalışan kesimi, “Z Kuşağı” olarak adlandırılmaktadır. Ancak bu “Z Kuşağı”, düşük ücretler, güvencesiz istihdam ve iş güvencesizliğinin yükünü taşıyan, hayal kırıklıklarını ve hoşnutsuzluklarını dile getirecek sendikal örgütlenmeleri olmayan ve şu anda hükümetin kontrolünü ele geçirmek için rekabet eden burjuva ve oportünist grupların manipülasyonuna maruz kalan, ücretli çalışan sınıfın en genç kesiminden başka bir şey değildir. Dünya genelinde gençlerin, herhangi bir toplumsal çatışmada olağanüstü bir itici güç oluşturan bir toplumsal tabaka olduğu doğrudur, ancak bu toplumsal tabakanın davranışlarının gözlemlenmesi, çok sınıflı ve genel bir perspektiften değil, sınıf perspektifinden, çalışan gençleri, proleter gençleri işçi sınıfının ve mücadelelerinin bir parçası olarak görerek yapılmalıdır.

Mevcut demagog, Başkan Claudia Sheinbaum, “Geleceği İnşa Eden Gençlik” programını sürdüreceğini ve Anayasa'ya dahil edeceğini, iş eğitimi sunmak için daha fazla yararlanıcı ekleyeceğini açıkladı; ancak bunun, genel olarak Meksika işçi sınıfını ve özellikle gençleri etkileyen gizli işsizlik (yetersiz istihdam ve kayıt dışılık) sorununu çözmeyecek bir dikkat dağıtma olduğu açıktır.

Bu nedenle, hükümet ve Ulusal Asgari Ücret Komisyonu (CONASAMI) gibi kuruluşların “yoksulluğun azaltılması” ile ilgili sunduğu rakamlardan bahsetmenin bir anlamı yoktur.

Meksika'da, işçilerin tüm ihtiyaçlarını karşılayabilecekleri bir maaş yoktur ve asla olmayacaktır ve çalışma yaşındaki herkes için yeterli

sayıda resmi, istikrarlı ve sağlıklı iş olmayacaktır. Meksika ve dünya kapitalist sisteme tabi olduğu sürece bu durum değişmeyecektir. Hatta daha da açıkça söylemek gerekirse, işçiler, mevcut toplumun temeli olan ücretli emeğin sömürülmesinin ve azınlık bir kesim olan burjuvazi ve kapitalistler tarafından servet birikiminin ortadan kaldırılmasını talep etmedikçe kendilerini (ve toplumun tamamını) özgürleştiremeyeceklerdir.

Göç ve Uyuşturucu Kaçakçılığı: İşçileri de Sömüren Ekonomik Alanlar

Göç, tarihsel olarak daha yüksek ücret ve sosyal haklar arayan Latin Amerikalı işçiler ve artık daha az sayıda işsiz işçiyle uğraşmak zorunda olan Meksika burjuva devleti için bir emniyet supabı işlevi görmüştür; ayrıca 2024 yılında Meksika'nın GSYİH'sinin %3,6'sını oluşturan havale gelirlerinden de yararlanmaktadır. Göç edemeyen veya yeterli ücretli iş bulamayanlar, lümpen proletarya olarak kartellere yönelir ve çoğunlukla eski sınıf kardeşlerini (proletarya) ve küçük burjuvaziyi sömürmeye devam ederler. Jalisco Yeni Nesil Karteli (CJNG) gibi karteller, faaliyetlerini yasadışı uyuşturucu ticareti, adam kaçırma, haraç ve insan kaçakçılığının ötesine genişletmiştir. Son on yıllarda, bu “işadamları” petrol ve tarım endüstrileri gibi daha kabul edilebilir sermaye birikimi biçimlerine girmişlerdir.

Michoacán eyaletinin Uruapan belediye başkanı Carlos Manzo'nun yakın zamanda öldürülmesi, kartellerin rakiplerine karşı sergilediği acımasız tavrın bir örneğidir. Aslında, sadece 2024 yılında, seçim kampanyası sırasında 30'dan fazla aday öldürüldü; bu, 2018'den bu yana en yüksek şiddet seviyesiydi bu. 2024 yılında seçilen Manzo, kartellere karşı sert bir tutum benimsemişti ve bu, Michoacán'da güçlü bir varlığa sahip olan ve tarım ürünleri üzerinde kartellerin kontrolüne tabi olan yerel tarım burjuvazisini etkilemişti. Buna ek olarak, López Obrador yönetimi

altında devlet sübvansiyonlarının kaldırılmasının ardından, büyük tarım şirketlerinin hem yurt içinden hem de yurt dışından gelen rekabetinin artmasına ek olarak gerçekleşti. Bu sübvansiyonlar, çiftçilere düşük faizli krediler, ücretsiz gübre ve 10 hektardan az alana sahip küçük üreticilere fayda sağlayan nakit transferlerini içeriyordu. López Obrador yönetimi altındaki bir kurum olan SEGALMEX de, piyasa fiyatlarının üzerinde mısır satın alarak üreticilere yardım ediyormuş gibi göründü, ancak bu kurumun, sözleşmeleri kazanmak için işbirliği yapan az sayıdaki şirketle birlikte parayı zimmetine geçiren bürokratik yöneticilere fayda sağlayan bir yolsuzluk aracı olarak işlediği ortaya çıktı. Aslında, tarım sektörü, uluslararası fiyatların düşmesi nedeniyle zararına satış yapmak zorunda kalmalarına tepki olarak, López Obrador yönetiminde Meksika hükümetinden 2023 yılında mısır, buğday ve sorgum fiyatlarını garanti etmesini talep etti. Diğer bir deyişle, düşük verimli bir sermaye şirketi için sübvansiyon talep ediyorlardı. Ancak bu, 1994 NAFTA anlaşmasıyla başlayan ve sermayeleri sayesinde daha verimli yöntemler kullanan ucuz ABD tarım ithalatına uygulanan gümrük vergilerini kaldıran süregelen bir eğilimdir.

Birkaç gün önce, kartellere karşı savunma başlatmayı da amaçlayan bu tarım şirketlerinin bir temsilcisi öldürüldü. Sheinbaum'un federal hükümeti, belediye başkanı tarafından bile, suikasttan önce koruma talep ettiği için yeterli bir yanıt vermesi için baskı altındaydı. Ancak Sheinbaum yönetimi, öncülünün “kucaklaşma ve öpücük” stratejisini, durumu ele almak için askeri bir yanıtla birleştirerek sürdürüyor. Amerika Birleşik Devletleri, Bush yönetimi altında 2007 yılında Mérida Girişimi'nin kurulmasından bu yana kartellere karşı “mücadeleye” dahil olmuştur. Bu girişim, Meksika güvenlik güçlerini askeri teçhizat satın alarak desteklemek için 3,5 milyar dolarlık ABD hükümeti yardımı içermektedir. Felipe Calderón'un altı yıllık görev süresi boyunca, en yüksek cinayet oranı bu daha militarize yaklaşım altında meydana gelmiştir.

Öte yandan, ara sıra televizyonda yayınlanan baskınlara rağmen, kartel faaliyetlerinde herhangi bir yavaşlama görülüyor. Ancak birçok Meksikalı'nın bildiği gibi, burjuvazi ve temsilcileri ile karteller arasındaki bağlantılar, en azından 1970'lerden beri Meksika siyasetinin temel dayanaklarından biri olmuştur. Bu nedenle, kartellerin işlediği şiddet, toplumun tüm katmanlarını etkilemekte, en acımasız şiddet ise rakip karteller arasında yaşanmakta ve işçi sınıfına ve küçük burjuvazi kesimlerine sıçramaktadır.

Tarihsel olarak, Vicente Fox'un PAN yönetimi altındaki burjuvazi, kartelleri şiddetle bastırmaya çalışarak kapitalist toplumun bu uzantılarıyla başa çıkmaya çalışmıştır. Ancak bu çabalar sonuçsuz kaldı, çünkü her kartel lideri ortadan kaldırıldığında, onun yerine yenileri türedi. Bunun nedeni, kartellerin doğrudan örgütsel yapısında veya sözde "liderlerinde" değil, onların gelişimini besleyen sınıflı toplumun ekonomik ve sosyal temellerinde yatmaktadır. Bu gelişme, Amerikalıların çok sevdiği, yoksul işçilerden bol miktarda işgücü temin eden, karlı yasadışı uyuşturucu pazarı tarafından teşvik edilmektedir. Karteller kapitalistlerin işleyişini taklit etmekten kaçınmıyorlarsa, bunun nedeni, bu sınıflı toplumun aynı temelleri üzerine kurulmuş olmalarıdır: pazarlar, kârlar ve ücretli emek.

Burjuva Fraksiyonları Arasındaki Çatışma

15 Kasım'daki eylemler, burjuva fraksiyonları arasında doğrudan bir çatışma sahnesine dönüştü.

Burjuva muhalefet partileri protestoları istismar ederek, sosyal hoşnutsuzluğu kendi siyasi güçlerini göstermek için kullanmaya çalıştılar. Söylemleri, "demokratik kurumları" (ki bunlar sözde mevcut hükümet tarafından tehdit edilmektedir) savunmaya ve şiddet ve yolsuzluk karşısında hükümetin etkisizliğini kınamaya odaklandı. Asıl amaçları, mevcut yönetimi zayıflatmak ve bir sonraki seçimlerde devletin

kontrolünü yeniden ele geçirmektir.

Hükümet (iktidardaki burjuvazi ve oportünistler) ise protestoyu, ayrıcalıklarını kaybetmiş muhalifleri, "muhafazakarlar" ve "neoliberal" tarafından organize edilen bir hareket olarak nitelendirerek yanıt verdi. Hükümet, hoşnutsuzluğun boyutunu ve altında yatan nedenleri küçümsüyor, "iyi" halk ile "yozlaşmış" oligarşi arasındaki ikili çatışma anlatısını pekiştirirken, kendi hizbi için büyük şirketleri ve önemli altyapı projelerini destekleyen politikaları uygulamaya devam ediyor. Elindeki medya kanalları aracılığıyla, ABD destekli bir "renkli devrim" veya darbe tehdidi söylemini teşvik ediyor. Bu olayları, şu anda küçük ve önemsiz siyasi aktörler olan PRI ve PAN'ın temsil ettiği burjuvazinin muhafazakar bloğunun saldırısı olarak sunmak, onların çıkarlarına ve avantajlarına.

Burjuvazi içi çatışma bağlamında, ABD'nin Meksika'da ABD destekli bir hükümet kurmayı amaçladığı iddia edilen askeri müdahalesinin tehdidi anlatısı yaygınlaştırılmıştır. Ancak şu soru araştırılmalıdır: Bu aşamada ABD'nin Meksika'ya müdahalesi neden gerekli olsun? Sınırın her iki tarafındaki sermaye, ekonomik olarak o kadar iç içe geçmiş durumdadır ki, biri diğerinden ayrılamaz. Meksika, ABD'nin taleplerine (Latin Amerika'dan gelen göçü azaltmak için Guatemala ile sınır kontrolünü artırmak gibi) zaten boyun eğiyor ve şu anda Latin Amerika kapitalizmi için en iyi yol, proletaryanın enerjisini sermayenin yararına kullanmak için sol popülizm maskesini takmaktır. MORENA, burjuvazinin bir kesiminin onlara karşı çıkması anlamına gelse bile, şu anda sermaye için en iyi durumu temsil ediyor. Ayrıca, madencilik ve petrol endüstrilerinden kar elde edecek belirli sermaye kesimleri için faydalı olsa da, bu, ABD endüstrilerine, özellikle otomotiv sektörüne ara mal tedarikinde hayati öneme sahip bir ülkede potansiyel sosyal istikrarsızlık pahasına gerçekleşecektir. Başka bir deyişle, ABD finans sermayesi Meksika'yı zaten kontrolü altında tutmaktadır. Venezuela'ya yapılan

saldırının ardından ABD'nin Kolombiya ve Meksika dahil Latin Amerika ülkelerine yönelik son tehditleri, Latin Amerika burjuvazisini Çin'e karşı ABD emperyalizmiyle ittifak kurmaya zorlamak için bir gözdağı niteliğindedir. Dahası, gelecekte ABD'nin, Meksika burjuvazisinin kendi başına başaramadığı takdirde, uyuşturucu kaçakçılığıyla mücadele bahanesiyle Meksika proletaryasına karşı Meksika burjuvazisine yardım edeceği inkar edilemez. Bu sokak protestoları ve egemen medya kampanyası, tarihsel olarak gerçek taleplerini ve gerçek düşmanlarını anlamaktan alıkonulan işçileri bir kez daha kafalarını karıştırmak için bir sis perdesi oluşturdu. Büyük kapitalist şirketlerin kasalarını dolduran yüksek oranda sömürüye maruz kalan Meksika işçi sınıfını rahatsız eden gerçek sosyal sorunlar, bu kez yolsuzluk ve suç şiddetine karşı taleplerin (ki bunların kökeni kapitalizmdir) ve "halk", 'vatandaşlar' veya "Z Kuşağı" gibi çok sınıflı figürlerin arkasında gizli kalarak görünmez olmaya devam ediyor.

Farkında olmasa da, kitleler, on yıllardır süren düşük ücretler ve işsizliğin biriktirdiği öfkeyle, maaşlarının karşılayamadığı karşılanmamış ihtiyaçlarla sokağa döküldü, oysa küçük bir iş sahipleri, politikacılar ve mafya eliti bolluk, lüks ve cezasızlık içinde yaşıyordu. Ve çeşitli politikacılar, "halk", 'vatandaşlar', "Z kuşağı" veya "influencerlar" değil, sömürülen işçi sınıfının bu hoşnutsuzluğunu, Meksikalı işçilerin temel sorunlarını maskeleyen sloganlar kullanarak eylemleri kışkırtmak için kullandılar.

Mevcut Durumun Evrimi

Durum, Meksika siyasi manzarasında kutuplaşmanın artmasına doğru gidiyor. Seçimler yaklaşırken elitler arasındaki çatışma şiddetleniyor. 15 Kasım'daki gibi gösteriler tekrarlanacak ve burjuva çekişmesinin durumunun bir barometresi ve baskı ve istikrarsızlaştırma mekanizması olarak işlev görecek.

Bu, işçi sınıfının ve yaşam koşulları kötüleşen kitlelerin, gerçek sömürücülerinin, yani kapitalistlerin ve onların emperyalizmle bağlantılarının ekonomik ve siyasi çıkarlarını yansıtan sloganlar altında harekete geçirildiği bir satranç oyunudur. Dikkat edilmesi gereken ana faktör, işçi sınıfının, mevcut siyasi kutuplaşmayı yönlendiren burjuva kesimlerin kontrolünden kurtulup, kendi sınıf talepleriyle sahneye çıkmak için dağınıklığını, siyasi kafa karışıklığını ve itaatkarlığını aşıp aşamayacağıdır.

Bu gösterilere katılan işçiler, Sheinbaum'un barış çağrılarına rağmen, mevcut koşullara karşı sınıf nefretleriyle yanıt verdiler. Bir kez daha, MORENA 4T hareketinin sol popülist liderliğine rağmen, burjuva devletin onların ekonomik ve sosyal sorunlarına anlamlı bir çözüm sunmadığı ortaya çıktı. "PRI, PAN, MORENA, hepsi aynı bok" gibi sloganlar bu duyguyu ifade ediyordu. Ancak, bağımsız bir işçi hareketi ve onun uluslararası komünist partisi olmadığı için, seferberlik burjuvazinin sınıflar arası çıkarlarına açık kaldı ve kendi sınıf çıkarlarından kopuk kaldı. Geçmişteki diğer kendiliğinden gösteriler gibi, bu gösteri de işçi hareketini güçlendiremedi. Bu olaylara yanıt olarak, Sheinbaum yönetimi, kitleleri yatıştırmak için Belediye Başkanı Carlos Manzo'nun cinayetiyle bağlantılı şüphelileri tutukladı. Uyuşturucu kartellerine gerçek bir baskı uygulamadan, ama daha da önemlisi, medya ve sosyal ağlar tarafından gizlenen talepleri, ani işsizlerin ve kayıt dışı sektörde çalışanların büyük çoğunluğu için önemli bir ücret artışı ve istikrarlı işler ihtiyacını ele almadan, hoşnutsuzluğu bastırmak için günah keçileri sundu. Ancak, küresel kapitalizm bir sonraki krize doğru hızla ilerlerken, birçok işçi kötüleşen ekonomik durumdan dolayı huzursuzluk duymaya başladığından, bu stratejiler kitleleri ancak bir süreliğine yatıştırabilir.

Meksika'da sınıf mücadelesinin yeniden başlamasıyla, eylemlerin ve grevlerin çoğalması, koordinasyonu ve entegrasyonu ile işçi hareketi, yerel, bölgesel ve ulusal

düzeyde varlığını gösteren, resmi ve gayri resmi, istihdam edilen ve işsiz, kamu ve özel sektörden, tüm milliyetlerden ve cinsiyetlerden işçileri birleştiren, eylem birliğini teşvik eden ve aşağıdaki talepleri ana talepleri olarak ortaya koyan geniş ve katılımcı bir birleşik sınıf temelli sendika cephesi oluşturmalıdır:

- Ücret ve emekli maaşlarında önemli ve genel bir artış. Artışın enflasyon oranını aşması yeterli değildir; çalışan ailelerin tüm ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir miktar olmalıdır.
- İşsiz işçilere tam ücret ödenmesi.
- Çalışma saatlerinin ve emeklilik yaşının azaltılması.
- Eğitimde öğretmen başına ve sınıf başına öğrenci sayısının azaltılması.
- Sağlık hizmetlerinde hemşire başına ve koğu başına hasta sayısının azaltılması. Tüm bu önlemler iş imkânları yaratacaktır.
- Fazla mesaiye karşı.
- Herkesin hijyenik ve güvenli çalışma koşullarına sahip olması.
- Kadınları aile ekonomisinin kısıtlamalarından kurtaran hizmetler.

Bunların hiçbirisi kesin çözümler olmayacak ve işçi sınıfı, mücadelesini burjuvaziye ve kapitalizme karşı, proletarya diktatörlüğü ve komünizm için devrimci mücadele düzeyine yükseltene kadar, bu ve diğer talepler için sürekli mücadele etmelidir.

“Z Kuşağı”nı Çürütmek ve Sınıf Mücadelesinin Önemi Yeniden Vurgulamak

“Z Kuşağı” etiketi, dünyanın farklı bölgelerinde (Şili, Hong Kong, Lübnan vb.) yaşanan toplumsal ayaklanmaları açıklamak için küresel olarak kullanılan bir medya ve sosyoloji sloganı haline gelmiştir. Bu nesil açıklaması, bu toplumsal ve siyasi krizlerin gerçek nedenini gizlemenin bir yoludur. Protestoları yaşa bağlı veya kültürel bir olguya indirgeyerek, maddi çelişkilerin varlığı inkar edilir ve toplumsal değişimin

tarihsel motoru olan sınıf mücadelesi gizlenir.

Kapitalizmde bu sınıf mücadelesi, burjuvazi ile proletarya arasındaki çatışma olarak özetlenir.

Meksika'da, dünyanın geri kalanında olduğu gibi, siyasi krizler ve kitlesel gösteriler, kapitalist sistem içinde çözilemeyen çelişkilerin ifadesidir. Proletarya, açıkça tanımlanmış bir sınıf profiliyle sahneye çıkmasa ve eylemleri siyasi kargaşa, düzensizlik, bölünme ve çok sınıflı, küçük burjuva veya burjuva-demokratik hareketlere tabi olma ile domine edilse bile, işin özü çarpıtılmamalıdır.

Kapitalist toplumda ortaya çıkan tüm siyasi krizler, istisnasız olarak, sınıf mücadelesi perspektifinden yorumlanmalıdır: burjuvazi (üretim araçlarının sahipleri) ile proletarya (emek güçlerini satanların) arasındaki çatışma veya daha açık bir ifadeyle, kapitalizmi korumayı savunanlar (demokratik sosyalizm, Dördüncü Dönüşüm, 21. Yüzyıl Sosyalizmi, vb. gibi oportünistler de dahil) ile komünist toplumsal dönüşümün, iktidarın ele geçirilmesinin ve proletarya diktatörlüğünün kurulmasının savunucuları arasındaki çatışma. Meksika'da 15 Kasım'da yaşanan protestolar da bir istisna değildir; bunlar, özünde, burjuva fraksiyonlarının, burjuva devletin kontrolü için verdikleri mücadelede, işçi sınıfının sömürülme yapısını olduğu gibi bırakarak, ücretli ve ezilen kitlelerin hoşnutsuzluğunu silah olarak kullanan burjuva kesimlerin çatışmasının bir başka bölümüdür ve işçi sınıfının sömürülme yapısını olduğu gibi bırakmaktadır.

Meksika işçi sınıfı, dünyadaki diğer işçi sınıfları gibi, burjuvazinin ve oportünizmin kontrolü dışında, parlamenterizmin dışında, genel grevi teşvik eden gerçek sınıf sendikaları içinde örgütlenerek, devrimci eylemin yolunu açan talepler için mücadeleye giden kendi yolunu bulmalıdır. Bu devrimci eylem, ancak Enternasyonal Komünist Partisi tarafından nihai sonuçlarına kadar götürülebilir.

Partinin Kuzey Amerika Sendika Fraksiyonunun Sendikal Faaliyetleri

Kuzey Amerika sendika çalışma grubu, aylık düzenli toplantılarını sürdürmektedir.

Sendika fraksiyonumuzun da katıldığı, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki sınıf sendikacı işçilerin koordinasyonunu sağlayan Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı (CSAN), Oregon Hemşireler ve Sağlık Çalışanları Federasyonu, Tuğla Döşeme İşçileri Sendikası ve Sıhhi Tesisat ve Boru Tesisatı Endüstrisi Kalifiye İşçi ve Çıraklar Birliği dahil olmak üzere çeşitli sendikalarda göçmenleri savunma çabalarını sürdürmektedir. Yerleşik sendikalar içindeki sınıf militanlarının çabaları, işçileri bağımsız eylemler düzenlemeye organize etmek ve bu çizgiyi, açık ve mümkün olan her yerde toplantılarda işçilere sunmak, diğer sendikalarla birlikte somut eylemler, yüz yüze gösteriler ve mümkün olduğunda grev eylemleri teşvik etmektir.

Türkiye'deki taban sendikası BİRTEK-SEN, ödenmemiş ücretler ve işten çıkarmalarla mücadele eden Şık Makas/Cross jeans işçileriyle dayanışma çabaları talep etmek için ağla iletişime geçti.

Bir CSAN üyesi ve parti sempatzanı, Starbucks Workers United (Birleşik Starbucks İşçileri Sendikası) içinde sendikanın oportünist liderliğine karşı örgütlenmeye devam ediyor. CSAN aracılığıyla parti üyeleri, SBWU içinde, resmi sendika liderliğine karşı sınıf sendikacılığı çizgisini kurlmalarını desteklemeye devam ediyor. Bu yerel sendikanın işçileri, bağımsız eylemler gerçekleştirebilmek için resmi sendika toplantıları dışında da bir araya gelmeye devam ediyor. Resmi olmayan statülerine rağmen, bu toplantılar, sınıf çizgisinde birkaç mağaza konumunda, bu yerel sendikaları sıkı bir şekilde kontrol eden işçilerden

oluşan bir taban oluşturuyor. Bu çabalar, geçen yıl SBWU'nun yıkıcı liderliğini açıkça eleştiren bir dizi işçi liderinin yetişmesine yol açtı. Bir önceki toplantıda, SBWU liderliği, geçen yıl CSAN'ın SBWU'nun grev yapmama maddesinin kabulüne karşı çıkmayı teşvik eden çevrimiçi etkinliği sırasında olduğu gibi, toplantıyı dağıtmak için bir sendika yetkilisi gönderdi. Buna rağmen, grup bu ay tekrar toplanmayı planlıyor.

Parti yoldaşları, Kasım ayında Chicago'da 1.500-2.000 kamyoncunun katıldığı Demokratik Birlik için Kamynocular kongresine müdahale etti. Müdahale kapsamında, parti ve CSAN materyalleri dağıtıldı, Kamynocu Seferberliği (Kamyoncular Sendikası içinde sınıf sendikacılığı taleplerini ileri süren bir taban grubu) ile bağlar güçlendirildi ve işçiler sınıf sendikacılığı bakış açısı temelendi Uluslararası Sendika Başkanı Sean O'Brien'a karşı harekete geçmeye teşvik edildi. O'Brien, egemen burjuva partisi ve onların göçmen karşıtı tutumuyla aynı çizgide yer almakta ve 2023 UPS müzakereleri sırasında 300.000 işçiyi harekete geçirebilecek son dakika geçici anlaşması da dahil olmak üzere, kamyoncu grevlerini sürekli olarak sabote etmektedir. Yoldaşlar, sınıf sendikacılığı programımızı ve pozisyonlarımızı ortaya koyduğumuz Kamynocu Seferberliği hazırlık toplantılarına katıldı.

Kongre dışında düzenlenen protesto eylemi, en yoğun anında 35-40 katılımcıyı çekti, ancak O'Brien'i engellemede büyük ölçüde etkisiz kaldı. O'Brien, korumalarıyla birlikte ön kapıdan, plakası olmayan bir arabayla içeri girdi. Yoldaşlar, materyalleri dağıtırken lojistik konusunda yardımcı oldular. O'Brien konuşmasını yaparken, birkaç muhalif Demokratik Birlik için Kamynocular üyesi salonu terk etti ve yoldaşlar onları karşıladı. Demokratik Birlik için Kamynocular, Kamynocu Seferberliği ve yoldaşların materyal dağıtımını durdurmak için polisi çağırmasına rağmen, bildiri dağıtımı devam etti. Toplamda, kongre boyunca yaklaşık 590 bildiri dağıtıldı, ayrıca 250 bildiri, o bölgede binlerce işçiyi istihdam eden bir UPS

merkezinde dağıtmayı taahhüt eden Chicagolu bir kamyoncuya verildi.

Müdahale, anlamlı bağlantıların kurulmasını sağladı. Uzun süren hükümet kapanışları, kötü çalışma koşullarını ve maaş eksikliğini daha da kötüleştirdiği için, çalışma koşullarından şikayetçi olan havaalanı işçileriyle ek temaslar kuruldu. Kamynocu Seferberliği, CSAN ilkeleriyle yakından uyumludur ve yoldaşlar, ortak çalışmayı ilerletmek için parti sendika fraksiyonunda kurulan bağlantılarla çalışmaya devam etmektedir. Kongrede yaygın olan görüş, Demokratik Birlik için Kamynocuların bir kez daha başkan adayı olarak desteklediği O'Brien ile uyumluydu; O'Brien yeniden seçilecek ve muhtemelen ABD çalışma bakanı gibi gelecekteki siyasi pozisyonlar için sendika başkanlığını kullanmaya devam edecektir.

Parti üyeleri, bazı DSA (Amerika Demokratik Sosyalistleri) üyelerinin eylemi seçimcilik yönüne çevirme girişimlerine rağmen, Birleşik Gıda ve Ticaret Sendikası parti fraksiyonunda sınıfsal bir sendika muhalefeti kurmak için çalışmalarına devam ediyor. Yeni kurulan ulusal parti fraksiyonu, iletişim kanalında 31 işçiye ulaştı ve bunların çoğu, ulusal çapta çeşitli yerel örgütlerde sınıfsal talepler için mücadele eden işçi liderler.

Fraksiyon, toplantılarına işçi tarihi çalışmalarını dahil ediyor, yerel örgütlerin ve uluslararası örgütün tüzüklerini ve tarihçesini gözden geçiriyor, sendikayı daha iyi anlamak ve yönünü belirlemek için bilgileri bir araya getirmeye çalışıyor. Grup üyeleri, Demokrat Parti ile bağlantı kurmaya çalışan yerel örgütlerini eleştiriyor.

Yoldaşlar, Güney İşçi Meclisi'ne müdahale etmeye devam ediyor. Bir yoldaşın katıldığı yakın tarihli bir "İşçi Okulu" etkinliğinde, yaz zirvesinde yapılan konuşmalardan belirgin bir ton farkı vardı. 'Trumpizm' hakkında daha az konuşuldu ve iki kapitalist partiden

bağımsızlık daha fazla vurgulandı, ki bu, "Krallara Hayır Günü" hareketiyle işbirliği yapma kararını göz önüne alındığında biraz ironik. " Krallara Hayır" gösterilerinde büyük bir varlık gösteren birkaç meclisin raporları, gösterilere katılmak için değil, gösterilere katılmış olabilecek işçileri meclislere çekmeye odaklanmış gibi görünüyordu. Güney İşçi Meclisi'nde hala mücadele edilmesi gereken pek çok sorun olsa da, daha olumlu bir yönde ilerliyor gibi görünüyor.

Bir Güney İşçi Meclisi delege toplantısında, yoldaşlar "Krallara Hayır Günü" protestolarına katılma kararını eleştirdiler ve bu eleştiriler eylemin destekçileri tarafından yürütülemedi. Bir sonraki Richmond İşçi Meclisi toplantısında bu eleştiriler gündeme getirildi ve meclis koordinasyon komitesi, Güney İşçi Meclisi'nin çağrısına rağmen "Krallara Hayır" protestosunu desteklememeyi ve katılmamayı oybirliğiyle kararlaştırdı. Bunun yerine, Richmond İşçi Meclisi üyelerine bir açıklama yayınlayarak, Demokrat Parti'nin önderlik ettiği bu sınıf işbirlikçi protestoların neden çıkmaza girdiğini açıkladı.

Bir parti yoldaşımız, Indiana'nın Terre Haute kentinde Debs Vakfı'nın düzenlediği ve Bernie Sanders'a büyük onur ödülü verilen bir panel ve ödül törenine katıldı. Yoldaş, Sara Nelson (Uluslararası Uçuş Görevlileri Sendikası Başkanı - AFL-CIO), Dr. Lisa Phillips (Indiana Eyalet Üniversitesi Tarih Profesörü ve Eugene V. Debs Vakfı Sekreteri) ve Mark Dimonstein (Amerikan Posta İşçileri Sendikası, Başkanı - AFL-CIO) ile birlikte "Sınıf Savaşı ve Nasıl Karşı Koyacağız" başlıklı bir panele katıldı. Panel hayal kırıklığı yaratsa da tahmin edilebilirdi: farklı sektörlerin finansmanının kesilmesi ve deregülasyonu konusunda yönetime yönelik eleştiriler ve daha yüksek ücretler, insan hakkı olarak sağlık hizmetleri ve faşizme karşı emek gibi çeşitli "işçi dostu" basmakalıp sözler. Sara Nelson, kapitalizm ve kapitalistlerden sadece bazılarının kötü veya açgözlü olduğunu vurgulamak için bahsetti, emek ve sermaye arasındaki ilişki hakkında ciddi anlamda

hiçbir şey söylemedi. Nasıl mücadele edileceği sorusuna ise, dayanışma içinde hareket etme şeklindeki genel ifadelerin ötesinde somut bir şey sunulmadı. Kimsenin işyerine veya kişisel hayatına taşıyabileceği bir şey yoktu.

Bir parti üyesi, Albuquerque'deki bir üniversite grevinde özel olarak hazırlanmış bir bildiriyle müdahale etti. Bazı bağlantılar kurdu ve mücadeleleri koordine etmek için AFT Öğretmenler Sendikası ve Albuquerque Devlet Okulları Sendikası içindeki olası bağlantılarla çalışıyor.

Bir yoldaş, Portland'da düzenlenen Teknoloji İşçileri Koalisyonu toplantısına katılarak, sendikaya üye olmayan ve sendikalı işçilerle görüştü. CSAN bildirimlerini orada bırakmasına izni verildi ve bildiriler olumlu karşılandı. Genel olarak herkes işten çıkarmalardan ve teknolojinin savaş ve "kötülük" için kullanılmasından bıkmıştı. Yoldaş, şu anda grevde olan bir işçiyle görüştü ve bu işçi grubuyla ilişkilerini sürdürmek için bazı hafta sonu toplantılarına katılacak.

Federal hükümetin yaptığı büyük kesintiler, ülke çapındaki belediye bölgelerinin bütçelerini kismasına, personel sayısını azaltmasına ve düşük ücret artışlarına ya da hiç ücret artışına izin vermemesine neden oldu. Eyalet ve bölge bütçelerinin düzenlenmesi, kapitalist devlette yalnızca eyalet ve federal düzeydeki yasal müdahalelerle değiştirilebilen statik fon havuzları yaratır. Ülke çapındaki öğretmenleri temsil eden patronlarla bağlantılı liderlik Ulusal Eğitim Sendikası, kesintilere ve saldırılara karşı anlamlı bir şekilde yanıt vermek için sendikayı örgütlemek için hiçbir şey yapmadı. Böylece, sendika şubeleri kendilerini kırıntıları toplamak ve yaşam kalitesinde büyük düşüşleri önlemek için çabalarken, liderlik, işten çıkarmaları önlemek için reel ücret kesintilerini kabul ederek yükü omuzlamak zorunda olan işçilerle ortak çıkar olarak, hükümetin ilçe düzeyindeki bütçe açıklarını gidermeye çalışıyor.

Yabancılaşma, Cinsellik, Aşk ve Kapitalizmde İnsan İlişkilerinin Krizi

(2025 Ocak Genel Toplantısı'nda sunulan rapor)

Kapitalist toplumda insan ilişkilerinin – cinselliğin metalaşması, yakın ilişkilerin bozulması ve modern yaşamı karakterize eden yaygın yalnızlık şeklinde kendini gösteren – krizi, sosyal varoluşu şekillendiren maddi koşullardan ayrı olarak anlaşılabilir. Bu olgular sadece kültürel veya psikolojik sorunlar değil, kapitalist üretim biçiminin ve ona eşlik eden toplumsal ilişkilerin doğrudan sonuçlarıdır.

Marx'ın yabancılaşmış emek analizinde gösterdiği gibi, kapitalizm insanları sosyal ve yaratıcı varlıklar olma doğalarından sistematik olarak ayırır. Bu yabancılaşma işyerinin çok ötesine, insan deneyiminin en samimi alanlarına kadar uzanır ve dostlukları, aşkı, cinselliği ve aile ilişkilerini, ekonomik yaşamı domine eden aynı mantığın yönettiği metalaştırılmış alışverişlere dönüştürür.

İnsan İlişkilerinde Yabancılaşmanın Maddi Temeli

Marx'ın yabancılaşma kavramı, kapitalizm altında insan ilişkilerinin bozulmasını anlamak için teorik bir temel sağlar. Marx, 1844 tarihli Ekonomik ve Felsefi El Yazmaları'nda, kapitalizm altında işçilerin yaşadığı dört tür yabancılaşma belirlemiştir: emeğin ürününe, üretim eylemine, tür olmaya ve diğer insanlara yabancılaşma. Sonuncu biçim olan diğer insanlardan yabancılaşma, çağdaş ilişkisel dinamikleri anlamak için çok önemlidir.

Marx, kapitalizm altında "insanların birbirleriyle olan ilişkilerine" meta biçimi tarafından aracılık edildiğini gözlemlemiştir. İnsanlar birbirleriyle tam birer birey

olarak değil, değişim değerlerinin taşıyıcıları olarak, kendi başlarına bir amaç değil, özel amaçlara ulaşmak için birer araç olarak karşılaşırlar. İnsan ilişkilerinin bu metalaşması, en samimi kişisel ilişkiler de dahil olmak üzere, toplumsal yaşamın her yönüne nüfuz eder.

Kapitalist üretimin doğasında var olan yabancılaşma, gerçek insan bağları kuramayan, yalıtılmış ve rekabetçi bireyler yaratır. Marx'ın Grundrisse'de yazdığı gibi, "birey, toplumsal gücünü ve toplumla olan bağını cebinde taşır". Sosyal bağların parasal ilişkilere indirgenmesi, gerçek bir insan topluluğu ve insanların birbirlerini karşılıklı tanınması olasılığını zayıflatır.

Sınıflı Topumlarda Ailenin Tarihsel Gelişimi

Engels'in başyapıtı Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, sınıflı toplumların ilişkileri nasıl şekillendirdiğini anlamak için gerekli tarihsel bağlamı sağlar. Engels, modern tek eşli ailenin doğal veya ebedi bir kurum değil, özel mülkiyet ve sınıf ayrımıyla birlikte ortaya çıkan tarihsel bir ürün olduğunu göstermiştir.

Engels, "Modern bireysel aile, eşin açık veya gizli ev içi köleliğine dayanır" ve "modern toplum, bu bireysel ailelerin moleküllerinden oluşan bir kütledir" diye yazmıştır. Burjuva ailesi, sermaye için birçok işlevi yerine getirir: işgücünü yeniden üretir, ücretsiz ev içi emek sağlar ve kapitalist mallar için bir tüketim alanı yaratır.

Engels, tek eşli evliliğin bireyler arasındaki aşktan değil, ekonomik bir zorunluluktan, yani özel mülkiyetin baba soyundan miras kalmasını sağlama ihtiyacından doğduğunu açıklamıştır. "Bu, doğal koşullara değil, ekonomik koşullara, yani özel mülkiyetin ilkel ve doğal ortak mülkiyet üzerindeki zaferine dayanan ilk aile biçimiydi." Romantizm bu maddi gerçekleri gizlese de, bu ekonomik temel günümüz ilişkilerini şekillendirmeye devam

etmektedir.

Kadınların ezilmesine karşı mücadele, kapitalizme karşı daha geniş mücadeleden ayrı düşünülemez. Komünist Devrim ve Kadınların Kurtuluşu (Comunismo No. 2, Mayıs 1979) adlı yazıda açıkça belirtildiği gibi: "Kadınların ezilmesi, sadece erkek şovenist tutumlar veya ataerkil kültür meselesi değil, sınıflı toplumun maddi yapısının kendisinde kök salmış bir sorundur."

Burada "kadın" biyolojik bir kategori olarak değil, kapitalist üretim ve yeniden üretim ilişkilerindeki toplumsal ve ekonomik konum olarak anlaşılmalıdır. Kadınlar, işgücünü yeniden üretmek için ücretsiz emek verenleri, yani kapitalist sömürü için çocuk doğurma, eğitim ve işçilerin bakımını üstlenenleri temsil eder. Buna, işgücünün bakım maliyetini düşürerek kapitalist üretimi sürdüren cinsel ilişkiler ve ücretsiz ev işleri de dahildir. Engels'in gösterdiği gibi, aile yapısı içinde kadınlar, erkeklerin burjuva konumuna nazaran ekonomik bağımlılık, mülkiyet üzerinde kontrol yoksunluğu ve ataerkil otoriteye boyun eğme ile karakterize edilen proleter konumu işgal ederler. Bu kategori, doğal bir ürün olmaktan ziyade tarihsel bir üründür ve özel mülkiyet ve sınıflı toplumla birlikte ortaya çıkarak, çifte sömürü yoluyla sermaye birikiminin ihtiyaçlarını karşılamaya hizmet eder: ücretli işçiler ve aile çekirdeği içinde ücretsiz üreyiciler olarak.

Cinselliğin Nesneleştirilmesi ve Metalaştırılması

Kadınların nesneleştirilmesi ve cinselliğin metalaştırılması, kapitalizm altında özellikle keskin bir yabancılaşma biçimidir. Tüm nitelikleri niceliksel değişim değerine indirgeyen meta mantığı, cinsel arzuyu ve samimi ilişkileri pazarlanabilir mallara dönüştürür.

Marx'ın meta fetişizmi analizi bu süreci aydınlatır. Tıpkı insanlar arasındaki toplumsal ilişkilerin meta değişiminde nesneler arasındaki ilişkiler gibi görünmesi gibi, cinsel ilişkiler de giderek öznel arasındaki karşılaşmalardan çok nesneler arasındaki işlemler niteliği kazanır. Devasa pornografi endüstrisi, insan karmaşıklığını geçici profillere indirgeyen flört uygulamalarının yaygınlaşması ve kültürün genel olarak cinselleştirilmesi, bu metalaşma sürecini yansıtır.

Özellikle kadınlar kapitalizm altında çifte yabancılaşma yaşarlar. Emek gücünün yeniden üreticileri ve ücretsiz ev işlerinin icracıları olarak tanımlanan “kadın” sosyal kategorisinin üyeleri olarak, hem işçi olarak (ücretli emek gücüne katıldıklarında) hem de aile içinde ücretsiz emek gücünün yeniden üreticileri olarak sömürülürler. Bu çifte sömürü, kadınların bedenlerinin ve cinselliklerinin özel bir nesneleştirme ve kontrol alanına dönüştüğü koşullar yaratır.

Cinselliğin metalaştırılması, erkekleri de gerçek samimi ilişkilerden uzaklaştırır. Cinsel ilişkilerin pornografi, fuhuş veya metalaştırılmış flört kültürü yoluyla tüketim eylemlerine indirgenmesi, yabancılaşmamış insan ilişkilerini karakterize eden gerçek karşılıklı birbirini tanıma ve ilginin gelişmesini engeller.

Çelişki Alanı Olarak Burjuva Ailesi

Marx ve Engels, burjuva ailesinin baskıcı karakterini kabul ederken, onu aynı zamanda insan özgürlüğünün tohumlarını ve egemenlik mekanizmalarını içinde barındıran çelişkili bir kurum olarak da görmüşlerdir. Aile, piyasa ilişkilerinin rekabetçi alanında büyük ölçüde bulunmayan duygusal yakınlık ve karşılıklı bakım alanı sunmak için vardır, ancak bunu eşitsizlik ve ekonomik bağımlılık yapıları dahilinde yapar.

Engels, “Aile içinde, erkek burjuvadır ve karısı proletaryayı temsil eder” diye gözlemlemiştir. Aile içindeki bu sınıf ilişkisi, daha geniş toplumsal çelişkileri yansıtan gerilimler yaratır. Romantik aşk ve aile mutluluğu ideolojisi, ekonomik bağımlılık, ev içi emeğin sömürülmesi ve ataerkil otorite gibi maddi gerçekliklerle çelişir.

Çağdaş ilişki sorunları – kadın cinayetleri, aile içi şiddet, dürüst olmayan davranışlar, duygusal mesafe, erkeklik krizi vb. – bu alta yatan çelişkilerin ifadeleri olarak anlaşılabilir. Aile, kapitalist toplumu yöneten aynı mülkiyet ilişkileri ve güç dinamikleriyle yapılandırılmışken, kapitalist rekabetten bir sığınak sağlama konusundaki ideolojik vaadini yerine getiremez.

Yabancılaşma ve Erkeklik Krizi

Kapitalizmin insan ilişkilerine saldırısı, farklı şekillerde de olsa tüm cinsiyetleri etkiler. Çağdaş toplumda, istem dışı bekarlık ve artan erkek intihar oranları gibi olgularla ifade edilen bariz erkeklik krizi, kapitalist yabancılaşmanın erkeklerin yakın ilişkiler kurma yeteneğini etkilediği özel bir yolu yansıtır.

Geleneksel erkek kimliği, kapitalizmin hem gerektirdiği hem de baltaladığı aile reisi ve patriark rolü etrafında inşa edilmiştir. Kapitalist birikimin gerektirdiği rekabetçi bireycilik, samimi ilişkiler için gerekli olan kırılganlık ve duygusal erişilebilirlik ile çelişir. Araşsal rasyonalite ve duygusal baskı arasında sosyal olarak sıkışmış erkekler, gerçek ilişkiler için gerekli olan empatik bağları kurmakta zorlanırlar.

Bu kriz, bireysel terapi veya kültürel değişimle çözülemez; yabancılaşmış erkek öznelliğini üreten maddi koşulların ele alınmasını gerektirir. Erkekler ekonomik hayatta kalma ve statü için birbirleriyle rekabet etmek zorunda oldukları ve toplumsal değer insani katkıdan ziyade piyasa başarısıyla ölçüldüğü

sürece, erkek yabancılaşmasının yapısal temeli devam edecektir.

Kapitalizm Altında Aşk: İdeoloji ve Gerçeklik

Romantik aşk ideolojisi, kapitalist toplum için önemli işlevler yerine getirirken, aynı zamanda insanlığın kurtuluşunun olasılığına da işaret eder. Romantik aşk, kapitalizmin dayattığı yalıtık bireyciliğin üstesinden gelineceğini vaat eder ve gerçek karşılıklı birbirini tanıma ve ilgilenme olasılığını sunar. Ancak, bu vaat, çağdaş ilişkilerin gelişmesi gereken maddi koşullar tarafından sistematik olarak baltalanmaktadır.

Marx, gerçek aşkın, diğerini kendi amaçlarına ulaşmak için bir araç olarak değil, tam bir insan olarak tanımayı gerektirdiğini anlamıştı. 1844 Elyazmalarında şöyle yazmıştır: “Eğer karşılıklı aşk uyandırmadan seviyorsan, yani aşkın karşılıklı aşk üretmiyorsa; seven bir insan olarak kendini canlı bir şekilde ifade ederek sevilen bir insan olamıyorsan, o zaman aşkın mutsuzluktur, bir felakettir.”

Kapitalizmde, bu karşılıklı tanıma, insanların değişim değeri taşıyıcılarına indirgenmesiyle sistematik olarak engellenir. Yakınlığın metalaştırılması, ilişkiler üzerindeki ekonomik baskılar ve kapitalizmin gerektirdiği rekabetçi bireycilik, gerçek aşkın gerektirdiği karşılıklı tanıma olasılığını engeller.

Evlilik krizi, artan boşanma oranları ve ilişkilerde yaygınlaşan işlev bozukluğu, kişisel başarısızlıkları değil, insanın gerçek bağlara duyduğu ihtiyaç ile kapitalist toplumun yabancılaştırıcı

yapıları arasındaki çelişkiyi yansıtır. İnsanlar, kapitalizmin kendilerine bahsetmediği gerçek tanınmayı arayarak ilişkilere girerler, ancak ilişkilerinin toplumun genelini yöneten aynı araçsal mantığı yeniden ürettiğini fark ederler.

Cinsel Özgürlük ve Devrimci Dönüşüm

Samimi ilişkilerde gerçek özgürlük, kapitalist toplumsal ilişkiler içinde elde edilemez. Öncelikle kültürel değişime odaklanan ve ekonomik yapıları olduğu gibi bırakan cinsel özgürlük hareketleri, nihayetinde cinsel baskının maddi temelini ele almakta başarısız olurlar.

Gerçek cinsel özgürlük, insanları meta haline getiren ve “kadın” toplumsal konumundaki kişileri ekonomik olarak “erkeklerle” bağımlı hale getiren ekonomik koşulların ortadan kaldırılmasını gerektirir. Kadınların özgürlüğü – ve bununla birlikte kapitalizm altında çarpıtılmış biçimlerinden cinselliğin özgürlüğü – toplumun bir bütün olarak devrimci dönüşümünü gerektirir.

Bu, üreme hakları, eşit ücret, cinsel şiddetten korunma gibi acil reformlar için verilen mücadelelerin önemli olmadığı anlamına gelmez. Daha ziyade, bu mücadeleleri, yabancılaşmamış insan ilişkilerinin mümkün olduğu sosyal koşulları yaratmayı amaçlayan daha geniş bir devrimci projenin parçası olarak anlamak anlamına gelir.

Engels, sosyalizm üzerine, kadınların ezilmesinin ekonomik temeli ortadan kaldırıldıktan sonra ne olacağına ilişkin, “kapitalist üretimin yakın zamanda devrilmesinden sonra cinsel ilişkilerin nasıl düzenleneceği konusunda şu anda varsayabileceğimiz şey, çoğunlukla ortadan kalkacak olanlarla sınırlı, olumsuz bir nitelik taşıyor. Peki yeni olan ne olacak? Cevap, yeni bir nesil büyüdüğünde verilecektir” demiştir.

Sendikal Mücadelede Kadınlar ve Burjuva Feminizminin Sınırları

"Kadın" toplumsal konumunda olanların devrimci potansiyeli, örgütlü sendikal mücadele alanına da önemli ölçüde uzanır. Kadın işçiler, hem ücretli işgücü hem de ücretsiz ev işleri yaptıkları için özel bir sömürüye maruz kalırlar, bu da onları proleter hareket içinde potansiyel olarak patlayıcı bir güç haline getirir. Grevlere ve sendikal örgütlenmeye katılımları, işyerinin ötesinde evlere kadar uzanan kapitalist sömürünün bütünlüğüne dair eşsiz bir içgörü sağlar.

Ancak bu devrimci potansiyel, kadınların meşru taleplerini kapitalist mülkiyet ilişkilerini olduğu gibi bırakan reformist çıkmazlara yönlendirmeye çalışan burjuva demokratik bir ideoloji olan feminizm tarafından sürekli tehdit edilmektedir. Burjuva feminizm, baskıların maddi temelini sorgulamak yerine, mevcut sistem içinde eşitlik elde etmeye odaklanır: sömürüye eşit erişim, sömürücü olmak için eşit fırsat. Kadınların kurtuluşunun, sınıflı toplumun temel yapılarını bozulmadan bırakarak, yasal reformlar, kültürel değişiklikler veya bireysel ilerleme yoluyla elde edilebileceği yanılsamasını teşvik eder. Burjuva feminizminin tehlikesi, gerçek devrimci enerjiyi ele geçirip onu kapitalist çıkarların hizmetine yönlendirebilme yeteneğinde yatmaktadır. Kadınların mücadeleleri sınıf mücadelesinden ayrılıp kimlik siyasetine indirgendiğinde, işçi sınıfını sermayeye karşı birleştirmek yerine bölmek için bir araç haline gelirler. Devrimci hareket, daha geniş proleter hareketin ayrılmaz bir parçası olarak kadın işçilerin somut mücadelelerini destekleyerek burjuva feminist ideolojiyle mücadele etmelidir.

Kapitalizm Altında İlişki Biçimleri: Tek Eşlilik, Çok Eşlilik ve Seçim İllüzyonu

İlişki tarzları hakkındaki güncel tartışmalar – tek eşlilik ve çok eşlilik, geleneksel evlilik ve alternatif biçimler – genellikle kişisel tercih ve bireysel özgürlük meseleleri olarak sunulur. Bu ilişki biçimleri, kişisel tercihlerin veya ahlaki üstünlüğün ifadeleri olarak değil, kapitalist toplumsal ilişkiler içindeki işlevleri açısından analiz edilmelidir.

İlişki biçimlerine özgürleşmenin mecraları olarak odaklanmak, Marx'ın toplumsal ilişkilerin fetişleştirilmesi ya da tarihsel ve maddi koşulların görünüşte doğal ya da kişisel seçimlere dönüştürülmesi olarak tanımladığı yaklaşımı temsil eder. Bu, kapitalizm altında insan ilişkilerinin maddi temelini gizler ve gerçek özgürleşme için gerekli olan devrimci dönüşümün tanınmasını engeller.

Engels'in gösterdiği gibi, tek eşli evlilik, özel mülkiyetin baba soyundan miras kalmasını sağlamak için bir mekanizma olarak gelişmiştir. Kapitalizm altında devam etmesi, sermaye birikimi sistemi içinde birbiriyle bağlantılı birçok işlevi yerine getirir: işgücünün yeniden üretimini destekleyen ücretsiz ev işçiliği sağlar, meta tüketimi için istikrarlı birimler yaratır, işçi sınıfının özelleştirilmiş yeniden üretimini sürdürür ve nesiller arasında birikmiş servetin aktarımı için yasal bir çerçeve oluşturur. Tek eşliliğin romantik ideolojisi, evliliği insan sevgisinin doğal ifadesi olarak sunarak bu maddi işlevleri gizlemeye yarar. Bu ideolojik gizemleştirme, Engels'in "eşin açık veya gizli ev içi köleliği" olarak adlandırdığı şeyi, görünüşte gönüllü bir kişisel bağlılık ve duygusal tatmin ifadesi haline dönüştürdüğü için kapitalizm için temeldir.

Kısmen tek eşli formun katı mülkiyet ilişkilerini ortadan kaldırmak isteyen insanların bir ifadesi olan ve genellikle geleneksel yapıları radikal bir meydan okuma olarak sunulan çok eşlilik ve diğer alternatif

ilişki tarzları, aynı temel yabancılaşmayı yeni ve daha karmaşık biçimlerde sıklıkla yeniden üretir. Çok eşli ilişkiler kapitalist toplumsal ilişkiler içinde işlediğinde, genellikle gerçek insan özgürlüğünün ifadeleri olmaktan çok, çok sayıda metalaştırılmış değiş tokuşları yönetmek için karmaşık sistemler haline gelirler. Birden fazla partneri organize etmek, sınırları ve anlaşmaları müzakere etmek, kıskançlık ve rekabeti yönetmek gibi karmaşık süreçler, genellikle kapitalist yaşamın diğer alanlarını yöneten araçsal rasyonaliteyi yansıtır. Yakın ilişkilerin özerk bireyler arasındaki bir müzakereye indirgenmesi – ne kadar karmaşık ve eşitlikçi görünse de – kapitalizm altında tüm sosyal ilişkileri yapılandıran ticari mantığı aşamaz, aksine onu yansıtmaktadır.

Geleneksel kısıtlamalardan kurtulma olarak sunulan ilişki biçimleri, genellikle aynı temel yabancılaşmanın daha sofistike bir biçimi haline gelir. Duygusal ve cinsel ilişkilerin çoğalması, samimiyetin metalaşmasını ortadan kaldırmaz, aksine onu, piyasa ilişkilerini karakterize eden aynı değişim ve karşılıklı çıkar mantığıyla yönetilen daha geniş bir bağlantılar ağına yayar.

Ne tek eşlilik ne de çok eşlilik, doğası gereği devrimci bir ilişki biçimini temsil eder. Her ikisi de, içinde işledikleri maddi koşullara bağlı olarak, hem sömürü hem de gerçek insan bağlantıları için araç görevi görebilir. Özgürleşme mecraları olarak ilişki tarzlarına odaklanmak, sorunu toplumsal yapılar yerine kişisel seçimlerde gören bir tür burjuva bireycilik biçimidir.

Komünist Devrim ve Kadınların Kurtuluşu'nda belirtildiği gibi: "Özgür aşk" ideolojisine, yalnızca, cinsiyetler arasındaki ilişki sorununu kesin olarak çözmenin bir yolu olarak devrimin yerini almaya çalıştığı ölçüde karşıyız. Tam tersine, kendi iç ve dış bağımsızlık arayışında olan ve düşmanlıktan ziyade eşit bir ilişkiyi yeniden kurmaya çalışmak için kendilerini erkeklerin himayesinden uzaklaştırmaya

çalışırken kendi bireyselliklerinin gerçekleştirmeye uğraşan milyonlarca kadının olumlu eğilimini kendi kendine yeterli bir siyasi nihailiğe çarpıtmak isteyen - bir ideoloji olarak - feminizmin kendisi olduğunu açıkça belirtmek isteriz."

Bu pasaj, ilişkisel sorunların çözümünü sosyal ilişkilerin devrimci dönüşümünde değil, belirli davranış biçimlerinin benimsenmesinde gören yaklaşımların temel hatasını vurgulamaktadır. Çağdaş ilişkisel deneyimlerde ortaya çıkan bağımsızlık ve eşitliğe yönelik olumlu eğilim, kendi sınırlarını aşarak toplumsal bir devrimin gerekliliğine işaret etmektedir, ancak burjuva ideolojisi, kapitalist mülkiyet ilişkilerini olduğu gibi bırakan bireyci çözümler içinde bu eğilimi sınırlamaya çalışmaktadır.

Komünist anlayış, burjuva feminizmi ve kimlik siyasetine yönelik açık bir eleştiri sunar. Bu hareketler, radikalizm iddialarına rağmen, kapitalist yabancılaşmayı aşmak yerine yeniden üreten burjuva bilinç ve örgütlenme biçimlerinde hapsolmuş durumdadır. Burjuva feminizmi, en radikal biçimlerinde bile, kurtuluşu kapitalist toplum içindeki bireysel haklar ve fırsatlar açısından ele alır. Kapitalizmin dayattığı rekabetçi bireycilik ve özelleştirilmiş öznelliği aşan ilişkileri hayal edemez. Benzer şekilde, kişisel deneyim ve yaşam seçimlerine odaklanan çağdaş kimlik siyaseti, burjuva bireycilik anlayışının abartılı bir biçimini temsil eder.

1979 tarihli metnimiz, kişisel özgürlük ve toplumsal dönüşüm arasındaki ilişkiye dair radikal bir vizyonla devam ediyor: "Özgür aşk arayışı, eğer tüm radikal-burjuva ideolojilerden ve muhafazakarların ve gericiğin lanetinden arındırılırsa, milyonlarca kadının ihtiyaç duyduğu "insan" olarak olumlanmalarının bir yönüdür. Cinsiyetler arasındaki yeni ilişki biçimleri, mevcut toplumsal düzeni tamamen parçalamadan kendilerini ortaya koyamazlar, ancak bu sonuca giden süreç, zorluklara rağmen pek çok kadın tarafından

izlenen ve aslında mevcut kurumların giderek artan ayrışmasından kaynaklanan bağımsız yolda zaten tanınabilir."

Samimi ilişkilerin gerçek bir dönüşümü, "mevcut toplumsal düzenin tamamen yıkılması"ndan ayrı düşünülemez. Çağdaş toplumu karakterize eden alternatif ilişki biçimleri ile yapılan deneyimler, kapitalist çelişkilerin baskısı altında "mevcut kurumların giderek artan çürümesi"ni yansıtmaktadır, ancak bu deneyimler kapitalist toplumsal ilişkilerin sınırları içinde özgürleştirici potansiyellerini gerçekleştiremezler.

Gerçek cinsel ve duygusal özgürlük, belirli ilişki biçimlerinin benimsenmesiyle değil, insan ilişkilerini mülkiyet ilişkilerine indirgeyen maddi koşulların devrimci dönüşümüyle sağlanacaktır. Sosyalizmde, özel mülkiyetin kaldırılması ve ev işlerinin toplumsallaştırılmasıyla, mevcut yabancılaşmış durumumuzdan kurtulunacak ve hayal bile

edemeyeceğimiz yeni insan ilişkileri biçimleri ortaya çıkacaktır.

Sınıf Partisi ve Yoldaşlar Arasındaki Komünist İlişkiler

Parti, kapitalizme karşı mücadelesinde, diğer siyasi örgütlerden biri olarak değil, komünist toplumsal ilişkilerin öncüsü olarak öne çıkar.

Kapitalizmde, insan pratiği – bilinçli ve yaratıcı faaliyet – sistematik olarak tersine çevrilir ve insanlar, insani gelişimin değil, sermaye birikiminin ihtiyaçlarına hizmet eder. Devrimci bilincin örgütlü ifadesi olan sınıf partisi, kapitalist toplumda bu durumun tekrar tersine çevrilmesinin başlangıcını temsil eder.

Sosyalizmde, insan türü tarihsel güçlerin sadece bir nesnesi olmaktan çıkar ve gerçek ihtiyaçlarına göre kendi gelişimini yönlendirebilen bilinçli bir özne haline gelir.

Marx'ın politik ekonomi eleştirisinde gösterdiği gibi, gerçek insan ilişkileri, başkalarını belirli amaçlara ulaşmak için birer araç olarak değil, tam birer özne olarak tanımayı gerektirir. Parti, komünizm programını somutlaştırdığı ölçüde, kapitalist toplumda bu tür bir tanımı mümkün kılan bir alan haline gelir. Parti, kapitalist toplumu karakterize eden aynı yabancılaşmış ilişkileri kendi içinde sürdürürken, komünizm mücadelesinde bir araç olamaz. Aksine, parti, kendi örgütsel yaşamında komünist ilişkileri önceden şekillendirmek için çaba göstermeli ve kendi içinde "şiddetle anti-burjuva bir ortam" sürdürmeyi hedeflemelidir.

Toplumsal ilişkiler – evlilik, dostluk veya iş – özel mülkiyet ilişkileri ve rekabetçi bireycilikle iç içe kalırken, komünistler arasındaki ilişkiler, burjuva bireysel "değer"lerinden (yaş, cinsiyet, milliyet, meslek, hazırlık, eğitim...) bağımsız olarak, aynı amaç için savaşan kişiler olarak ortak devrimci bağlılık ve karşılıklı birbirini tanıma üzerine kuruludur ve sabit roller veya beklentiler dışında herkesin uyumlu gelişimini destekler ve teşvik eder.

Böylece, partide kadınların rolünün eşitliği, hem evlilik içindeki geleneksel kadınların ikincilliğini hem de ataerkini geride bıraktığını iddia eden ilerici alternatifleri karakterize eden rekabetçi olumsuzlamayı aşar.

Parti içindeki insan ilişkilerinin bu dönüşümü, komünist geleceğe dayanan birkaç önemli özellikte kendini gösterir. Yoldaşlar arasındaki ilişkiler, en ilerici alternatif deneyimler de dahil olmak üzere tüm burjuva ilişkilerini karakterize eden özel çıkar hesaplamalarının ötesine geçer. Yoldaşlar birbirleriyle kişisel çıkar

kaynağı olarak değil, bireysel çıkarların ötesine geçen ortak bir devrimci projenin katılımcıları olarak ilişki kurarlar.

Komünizmin kolektif ve ortak bilinci, kişisel sempatiler, geçmişlerin uyumluluğu ve seçici yakınlıkların ötesine geçen bir anlayış ve dayanışmanın temelini oluşturur.

Marx'ın türsel varlık kavramı – insanlığın sosyal ve yaratıcı varlıklar olarak temel doğası – ilk somut ifadesini devrimci partide bulur. Yoldaşlar arasındaki ilişkiler, insan gelişiminin hem toplumsal örgütlenmenin aracı hem de amacı haline geldiği komünist toplumu karakterize edecek üreticilerin özgür birliğinin öncülüğünü yapar.

Toplum ölçeğinde, geleneksel ataerkil yapılara ve burjuva feminist alternatiflere somut bir alternatif ancak komünist devrimden sonra ortaya çıkabilir.

Parti, münzevi, azizler veya kahramanların yaşadığı, otarşik ve kapalı bir ütöpik manastır düzeni de değildir. Parti, kendi içinde kardeşçe ve organik ilişkilerin olduğu komünist bir ortamı sürdürmeye aşırı özen ve tüm enerjisini ayırsa da, bireysel militanlar, kapitalist toplumsal ilişkilerin daha geniş bağlamı ve tamamen kaçamayacakları günlük maddi zorluklar tarafından koşullandırılmaya devam ederler.

Bu, parti yoldaşları arasında veya komünist olmayan bir partnerle olan romantik ilişkiler için de geçerlidir. Parti içindeki erkek ve kadınların ekonomik ve yapısal sorunlarının çözüldüğü veya çözülebilir olduğu söylenemez.

Sadece parti bir bütün olarak “praksisi tersine çevirebilir” ve militanlarının geldikleri topluma bağlı davranışları aşmalarına yardımcı olabilir. Bireylerin devrimci bağlılığı, devrimden sonra mümkün olacak yeni biçimleri yaratamaz, çünkü bunlar için maddi

koşullar henüz mevcut değildir. Bu nedenle, en yakın yoldaşlarımızın davranışlarında zayıflıklar gördüğümüzde hayal kırıklığına uğramamalı ve gereksiz ahlakçılığa başvurma eğilimine direnmeliyiz. Sadece ortak mücadelede birbirimizin bireysel zayıflıklarını ve eksikliklerini telafi etmesine yardımcı olabilir ve en büyük insani ihtiyaç olan nihai kurtuluşu gerçekleştirmek için yoldaşlarımızın yeteneklerini ve kapasitelerini en iyi şekilde kullanmamızı sağlayan ilişkileri geliştirebiliriz.

Komünizmde, romantik ve cinsel ilişkiler birbiriyle rekabet eden yalıtık birimler oluşturmak yerine, daha geniş insan topluluğu içinde gelişecek ve ona katkıda bulunacaktır. Burjuva toplumunu karakterize eden özel hayatın özelleştirilmesi, insan dayanışmasını parçalamak yerine güçlendiren ilişki biçimleri aracılığıyla aşılabacaktır.

Bunlar, insan dayanışmasını ve karşılıklı bakımı zayıflatmak yerine teşvik eden maddi koşullar tarafından desteklenecektir. İlişkiel baskının ekonomik temeli, özel mülkiyetin kaldırılması ve üreme emeğinin toplumsallaştırılmasıyla ortadan kaldırılacaktır.

İleriye Giden Yol: Devrimci Pratik ve İnsanın Kurtuluşu

Marksist teorik çerçeveye geliştirilen, samimi ilişkilerdeki yabancılaşmanın analizi, reformist çözümlerden ziyade devrimci bir dönüşümün gerekliliğine işaret etmektedir. Kapitalizm altında insan ilişkilerinin krizi, daha iyi iletişim teknikleri, terapiler, kültürel değişiklikler veya alternatif ilişki tarzlarının benimsenmesiyle çözülemez, bunlar yabancılaşmış ilişkilerde sıkışıp kalmış bireylere geçici bir rahatlama sağlayabilse bile.

İnsan ilişkilerinin kurtuluşu, özel mülkiyetin ortadan kaldırılması, ev işlerinin toplumsallaştırılması ve tüm bireylerin potansiyellerini geliştirmelerine olanak

tanıyan ekonomik koşulları gerektirir. İnsanlar hayatta kalmak için emek güçlerini satmak zorunda kalmadıklarında ve toplumsal üretim kâr yerine ihtiyaçlar etrafında örgütlendiğinde, gerçekten özgür ilişkilerin maddi temeli var olacaktır.

Bu devrimci dönüşüm, komünist partisinin önderliğinde işçi sınıfının örgütlü siyasi mücadelesini gerektirir. İşgücünün üreyen ve yetiştirenleri ve ücretsiz ev işlerini yapanlar olarak “kadın” toplumsal konumunu işgal edenler, bu mücadelede çok önemli bir rol oynamaktadır, çünkü onların ezilmesi hem kapitalist birikimin ayrılmaz bir parçasıdır hem de devrimci sonuçları açısından potansiyel olarak patlayıcıdır.

Sendikal örgütlenme ve işyeri mücadelelerine katılmaları, kapitalist sömürünün bütünlüğüne yönelik radikal bir eleştiri getirir.

Devrimci hareketin bilinçli ifadesi olan sınıf partisi, dağınık mücadeleleri daha geniş bir insan özgürleştirme projesine bağlamada vazgeçilmez bir rol oynar.

Bu nedenle, kadınların ezilmesine karşı mücadele, kapitalizme karşı daha geniş sınıf mücadelesinden ayrı düşünülemez. Bunlar, aynı tarihsel özgürlük mücadelesinin farklı cepheleridir: İnsanların, piyasa ekonomisinde nesneler olarak değil, özgür, yaratıcı ve karşılıklı olarak tanınan özneler olarak birbirleriyle ilişki kurabilecekleri koşulları yaratmak.

Tüm ülkelerin işçileri, birleşin! Sermayenin zincirlerini kırın! Yaşasın sınıf partisinin önderliğinde tüm insan ilişkilerinin devrimci dönüşümü!

Kapitalizm altında romantik ilişkiler, cinsellik ve aile yaşamındaki kriz, meta üretimi ve sınıf sömürüsüne dayalı bir toplumsal sistemin doğasında var olan yabancılaşmayı yansıtır. Kadınların nesneleştirilmesi,

cinselliğin metalaştırılması, samimi bağların kopması ve modern yaşamı karakterize eden yaygın yalnızlık, başka türlü yararlı bir sistemin tesadüfi yan ürünleri değil, insan ilişkilerinin piyasa işlemlerine indirgenmesinin kaçınılmaz sonuçlarıdır.

Marksist analiz, samimi ilişkiler alanındaki özgürleşme de dahil olmak üzere gerçek insan özgürlüğünün, toplumun maddi temellerinin devrimci bir dönüşümünü gerektirdiğini savunur. İnsanlar emek güçlerini satma zorunluluğundan, ataerkil rekabetten kurtulduğunda, toplumsal üretim sermayenin birikiminden ziyade insanın gelişmesine hizmet ettiğinde, kapitalizm altında yerine getirilmemiş vaatler olarak kalan gerçek aşk, gerçek cinsellik ve karşılıklı tanıma için maddi koşullar oluşacaktır.

İlerleme yolu, hem işçi sınıfının hem de kadınlar dahil tüm ezilenlerin güçlü savunma örgütlerini gerektirir. Ayrıca, tüm bu kendiliğinden hareketleri ortak devrimci hedefe yönlendiren komünist partisinin teorik programının sağladığı tarihsel netliği de gerektirir.

Kapitalizm altında ilişkilerin krizi, komünizm altında bunların özgürleşmesinin olasılığına işaret eder.

Bireyler arasındaki ilişkilerin özgürleşmesi, insanlığın genel kurtuluşunun temel bir yönü olacaktır. Devrimci bilincin taşıyıcısı ve devrimci mücadelenin örgütleyicisi olan sınıf partisi, bu özgürleşmenin gerçekleştirilmesinde vazgeçilmez bir araçtır.

153. Uluslararası Parti Toplantısı

İşçi sınıfı bugün, kâr uğruna feda edilen mevcut ekonomik rejimin hızla derinleşen krizinin etkilerinden hayatlarını korumak için ayaklanan proleterlerin uluslararası kalkışmasını önlemek amacıyla istenen ve planlanan yeni bir katliam olan, dünya sermaye merkezlerinin savaş hazırlıkları tarafından tehdit edilmektedir. Bir asır süren karşı devrimden sonra işçi sınıfının ekonomik organlarını yeniden inşa etmek ve

devrimci Marksist partisiyle bağlantı kurmak için zamanı olup olmayacağını ve böylece dünya savaşının patlak vermesini önleyecek güce sahip olup olmayacağını bilmiyoruz. Başarılı olmasa bile, yeniden silahlanmaya, militarizme ve milliyetçiliğe karşı çıkarak, savaşın burjuva ve kapitalist bir mesele olduğunu ve ücretlilerin farklı devletlerin gücüyle savaşa zorlandığını ilan edecektir. Bu koşullar altında, savaşın seyri içinde, onu uluslararası proleter kardeşlik ve komünizm için devrimci iç savaşa dönüştürmek mümkün olacaktır. Şu anda çok küçük olan parti güçlerimizi bu büyük ve hayati sonuca adıyoruz.

Daha önce kararlaştırıldığı üzere ve merkezin talebiyle, Eylül sonlarında, tüm şubelerimizden geniş bir temsilci grubunun katılımıyla, telekonferans yoluyla dönemsel genel toplantımızı gerçekleştirdik.

Bizi tanımayanlara, partinin artık bireylerin veya grupların doktrinin karşıt yorumlarını tartıştıkları veya düzeltmelerini veya güncellemelerini açıkladıkları kongre türü toplantılar düzenlemediğini temin ederiz.

Komünist Partisi, burjuva çevrelerden zorunlu olarak yalıtılmış, ancak yaşayan işçi sınıfıyla temas halinde olan bir elektrik iletkenidir. İşçi sınıfının işlevi, komünist tutku ve bilimin yüksek potansiyelini büyük bir geçmişten, dünyayı ölmekte olan burjuva sınıfının korkunç bir şekilde biriktirdiği gübre yığınının kurtaracak olan, geleceğin kendiliğinden ve kaçınılmaz uluslararası devrimci hücumuna aktarmaktır.

Genel toplantımızda önce şubelerimizin yaşamı ve çeşitli faaliyetlerimizin sonuçları hakkında raporları dinledik. Kütüphanemize eklenen basılı yayınlar ve web sitesinin büyümesi ve iyileştirilmiş yapısı hakkında bir güncelleme verildi. İlgili yoldaşlar, çeşitli alanlarda ve çeşitli kanallardan yapılan propaganda ve örgütlenme çalışmaları ve bunların sonuçları hakkında kapsamlı raporlar verdiler. Mali durum sunuldu. Yeni veya derinlemesine çalışmalar ve bulunduğumuz

ülkelerde yürüttüğümüz sendikal faaliyetler hakkında rapor vermek için de gerekli zamanı ayırdık. Ardından çeşitli çalışma konularına ilişkin raporları dinledik:

- Tarım Sorunu
- Partinin İran çalışması
- Kuzey Amerika Şubesinin sendikal faaliyetleri
- Venezuela'daki sosyal durum
- Türk burjuvazisini ilgilendiren son olaylar
- Çarlık Okhrana'sından Burjuva Elektronik Casusluğuna
- Kızıl Sendikalar Enternasyonal
- Alman Kapitalizmi
- Partinin Basılı Süreli Yayınlarının Editör Kadrosunun Raporu
- Parti Çalışma Endekslerinin Kökeni ve Sonraki İyileştirmeler

Parti Yayınları

The International Communist Party

El Partido Comunista Internacional

Il Partito Comunista Internazionale

Communism / Comunismo

clpublishers.com

İletişim: icparty@interncommparty.org

Türkçe Sitemizde

*Osmanlı Sosyalizminin
ve Türkiye Komünist
Partisi'nin Sol Kanadının
Tarihine Doğru*